

Divpadsmitā nodaļa.

Trīsvienības doktrīna ietekmē gan iemiesošanos, gan izpirkšanu.

Kā tika apspriests 10. nodaļā, pētījuma par Trīsvienību sākumā es saskāros ar vairākiem pārsteidzošiem atklājumiem. Viens no visspilgtākajiem bija tas, ka Trīsvienības doktrīna ļoti dziļi ietekmē gan iemiesošanos, gan izpirkšanu. Tāpēc šī nodaļa, iespējams, ir vis, ko esmu uzrakstījis. Pārpratumi izpratnē par šo tēmu faktiski iznīcina evaņģēliju. Tas neapšaubāmi iznīcinās arī to, ko Kristus sasniedza ar iemiesošanos.

Mums ir jāpārdomā šis upuris. Šī jautājuma izpratne ir atslēga, lai saprastu, cik ļoti Dievs un Kristus mīl kritušo cilvēci. Mēs nevaram atļauties kļūdīties. Lūdzu, uzmanīgi iepazīstieties ar šo nodaļu.

Standarta trinitārā teoloģija.

Trinitārā teoloģijā, kā mēs atzīmējam iepriekšējās nodaļās, Dēls vienmēr pastāv vienā nedalāmā Dieva būtībā. Tas nozīmē, ka Viņš vienmēr ir dzīvs šajā substancē - neatkarīgi no apstākļiem.

Šīs vienīgās būtiskās pārliecības dēļ ortodoksālie trinitāristi netic, ka Kristus patiesībā atstāja Tēva klēpi. Tā vietā viņi saka, ka dievišķās un cilvēciskās dabas noslēpumainajā savienībā (**iemiesojumā**) Dēls palika Tēva tuvumā. Viņi šo divu dabu savienību sauc par "hipostatisku" savienību.

Neseno pētījumu laikā, persona, kura man palīdzēja saprast Trīsvienības doktrīnas jēdzienus – tā tad ortodoksālos - bija pareizticīgo priesteris, vārdā tēvs Gregorijs. Viņš kļuva par to, ko es internetā sauktu par draugu. Lai gan mēs abi zinājām, ka mūsu uzskati ir pilnīgi atšķirīgi (**tā tad - viņš atbalsta ortodoksālo Trīsvienības doktrīnu, un es to neatbalstu**), divus gadus mēs apmainījāmies ar draudzīgiem e-pastiem.

Šajā dialogā tēvs Gregorijs piekrita, ka es pareizi saprotu ortodoksālo trīsvienību. Tas ir tāpēc, ka visas trīs dievišķās personības ir vienā nedalāmā Dieva būtībā. Tas padara Dievu par trīsvienību – tā uzskata trīsvienības aizstāvji. Vienā no savām vēstulēm, to man paskaidrodams, viņš rakstīja: ... - "Mēs [ortodoksālie trinitāristi] drīzāk atbalstām Dievišķā nemainīgumu (**tā vienkāršību un vienotību**) tādā nozīmē, ka neviena darbība nevar izraisīt ontoloģiskas izmaiņas; šajā gadījumā Vārds, vienā "ousia" ar Tēvu un Garu, nekad neatstāj Tēva sānu, pat ja Viņš iemiesojumā apvienojas ar mūsu cilvēcisko dabu." (**Tēva Gregorija Hallama, pareizticīgo priesteris e-pasts Terijam Hilam, 2007. gada 16. maijs**)

Šeit mēs varam ļoti skaidri redzēt, ka trinitārisma teoloģijā "nekāda darbība", lai kāda tā būtu, nevar izraisīt "ontoloģiskas izmaiņas" Dievā (**tas ir Trīsvienības Dievs**), tā tad, "Vārds" (**tas nozīmē Vienpiedzimušais**) Dieva Dēls "nekad neatstāj Tēva pusi." Tā ir trinitārā pamatteoloģija. Tas ir balstīts uz pārliecību, ka "katra persona" dzīvo "trīs vienā", kas izskaidro doktrīnas daļu, kurā teikts, ka trīs personas ir (**piederīgas**) vienai nedalāmai Dieva būtībai (**vienai Dieva substancei**), kopīgi sastādot vienu veselu Dievu.

To pašu teoloģiju var redzēt himnā, kuru uzrakstījis 7.gadsimta Trīsvienībai ticošs mūks vārdā Sv. Hermans. Tā saucās "Lielais un varens brīnums". Šī ir Ziemassvētku dziesma, ko dzied Trinitāristi. Otrajā pantā teikts (tas attiecas uz Kristus iemiesošanos un trīsvienību):

... "Vārds ir iemiesojies un paliek savos augstumos,

Un ķerubi dzied dziesmas ganiem no debesīm.

Atkātojiet himnu vēlreiz: "Slava Dievam augstībā!

Un miers cilvēkiem uz zemes! "

(Sv. Hermans, "Lielais un varens brīnums") (burtiski Google tulkojums)

Šeit dziesmā ir Trīsvienības teoloģija. Ir teikts, ka, kamēr Kristus bija šeit uz zemes, viņš arī palika "augstumos". Tas atbilst tam, ko man teica tēvs Gregorijs (**skat. iepriekš**). Šī ir trīsvienības pamata teoloģija.

Šeit mums jāatceras, kāpēc Ārijs tika izraidīts ticības dēļ un tika izslēgts no draudzes. Tas notika tāpēc, ka viņš uzskatīja, ka, būdams iemiesojies, Dieva Dēls var grēkot un mainīties (**skat. 8. nodaļu**). To noliedza topošie trinitāristi. Tas bija viens no iebildumiem, ko viņi izvirzīja pret prezbitēri. Tas ir arī viens no iemesliem, kāpēc tika izveidota Trīsvienības doktrīna. Tas bija pirmo gadsimtu ticības noliegums. Ārijs ticēja evaņģēlija realitātei.

Tas bija, kā teica vēstulē Ebrejiem autors (Pāvils): ... - "Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzīgi just mūsu vajībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka." (Ebrejiem 4:15)

Ārijs noteikti ticēja, ka Kristus, tāpat kā mēs, varēja grēkot, un, ja Viņš būtu grēkojis, viņš būtu cietis no tāda paša soda kā Ādams. Tas mums ir daudz stāstīts caur Praviešu Garu, tāpat caur Elenas Vaitas, kura tajā pašā gadā, kad tika publicēta grāmata "Laikmetu Ilgas", teica: ... - "Ja Sātans kaut mazākajā mērā būtu spējis pamudināt Kristus grēkot, viņš būtu sadragājis Glābējam galvu. Bet viņš varēja iekost tikai Viņa papēdī. Ja pieskartos Kristus galvai, cilvēces cerība pazustu. Dievišķās dusmas nāktu pār Kristus tāpat kā uz Ādamu. Kristus un Baznīca būtu palikuši bez cerībām." (Ellen G. White, Signs of the Times, June 9th 1898, see also Selected Messages Book 1 page 256, also Manuscript Release Vol. 16 No. 1201, 1897)

Evaņģēlija realitāte.

Lai saglabātu evaņģēlija atbilstību realitātei, ir jātic, ka tad, kad dievišķais Dieva Dēls bija šeit uz zemes, Viņš burtiski atstāja debesis. Nav šaubu, ka Elena Vaita un citi SDA Pionieri uzskatīja, ka tā ir patiesība. Kā redzējām iepriekš, ortodoksālie trinitāristi tam netic. Viņu pamatojums ir filozofisks.

Mūsu SDA Pionieri neuzticējās filozofiskiem apsvērumiem. Viņu ticība bija pieņemta un atbilda pareizai Bībeles interpretācijai. Tāpat kā Lukiāns no Antiohijas, arī viņi ticēja burtiskai Svēto Rakstu interpretācijai, nevis alegoriskai interpretācijai (skat. 8 nodaļa - Divu uzskatu (domāšanas) skolas ar divām pretējām teoloģijām).

Izmantojot Praviešu Garu, tas ir, ar Elenas Vaitas rakstiem, SDA tika dota brīnišķīga izpratne par Dieva lietām. Mums jānovērtē patiesības, kuras Dievs šajās pēdējās dienās ir tik laipni atklājis. Tieši šie Raksti ienes stabilitāti un svētu domāšanu ļoti apjukšajā kristīgajā pasaulē. Jo īpaši tie mūs atturēs no ticības dažādiem doktrinālajiem vājiem. Tas bija viens no Praviešu Gara dāvanas mērķiem.

Kā apustulis Pāvils Efezas ticīgajiem rakstīja: ... - "Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, Tīsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru. Tad mēs vairs nebūsim mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vājam. Bet patiesi būdami mīlestībā, visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus." (Efeziešiem 4: 11-15)

Mēs tagad aplūkojam tikai dažus Elenas Vaitas apgalvojumus par Kristus aiziešanu no Debesīm. Viņu ir daudz, taču vietas trūkuma dēļ mēs varam citēt tikai minimālu skaitu.

Dieva dēls atstāj debesis.

1897. gadā Elena Vaita rakstīja sava laika SDA jaunatnei: ... - "Ir svarīgi, lai katrs no mums izpētītu Kristus dzīves iemeslu cilvēka ķermenī un to, ko tas mums nozīmē - kāpēc Dieva Dēls atstāja debesu mājokļus, - kāpēc Viņš pameta savu stāvokli būdams Debesu eņģeļu Pavēlnieks, kuri atnāca un gāja pēc Viņa pavēles - kāpēc Viņš savu dievišķību ietērpa cilvēcībā un pazemībā un pieticībā nāca pasaulē kā mūsu Pestītājs." (Ellen G. White, Youth's Instructor, 21st January 1897, "Christ's Mission to Earth")

Ar Ellenas Vaitas starpniecību SDA jaunieši saņēma skaidru padomu, kā precīzi saprast, kāpēc Dieva Dēls pameta Debesis un nonāca uz Zemes. Tas pats padoms attiecas arī uz mums šodien. Kā mēs redzēsim, tas bija:

- Parādīt mums, kāds patiesībā ir Dievs,
- Parādīt mums, cik ļoti Dievs mūs mīl,
- Nodrošināt mūsu izpirkšanu un cilvēces pestīšanu,
- Būt mūsu piemērs visā.

Šis Elenas Vaitas citāts mums saka, ka Dieva Dēls piekrita burtiski un fiziski izraidīt Sevi no Tēva:

... - "Ikvienam darba vietā paveras iespēja tieši piedalīties Kristus darbā un dvēseles pestīšanā no visas sirds. Kristus atstāja debesis un sava Tēva klēpi, lai bez draugiem nonāktu pazudušajā pasaulē, lai glābtu tos, kas tiktu izglābti. Viņš piekrita burtiskai, miesīgai izraidīšanai prom no sava Tēva un samainīja tīro eņģeļu

sabiedrību pret kritušās cilvēces ikdienu, kuru aptraipīja grēks." (Ellen G. White, 3rd Vol. Testimonies page 190, "Laborers in the Office")

Cik daudz spēcīgāku un vienkāršāku valodu varētu izmantot, lai palīdzētu mums saprast, ka Dieva Dēls burtiski (miesīgi) pameta Debesis? Mums ir skaidri teikts, ka Dieva Dēls "piekrita burtiskai, miesīgai izraidīšanai prom no Tēva". Protams, šeit nav mājienu, ka Dēls nekad nevarētu atdalīties no Tēva. Grāmatā "Laikmetu Ilgas" Elena Vaita vēlreiz uzsvēra Dēla izsūtīšanu no Debesīm: ... - "Pieņemt cilvēka dabu Dieva Dēlam būtu bijis bezgala pazemojoši pat toreiz, kad Ādams savā bezvainībā vēl atradās Ēdenes dārzā. Bet Jēzus kļuva cilvēks tad, kad cilvēci jau četrus tūkstošus gadu bija postījis grēks. Viņš pieņēma lielā iedzimtības likuma sekas, kurām bija pakļauts jebkurš Ādama bērns. Kādas bija šīs sekas, to uzskatāmi parāda Kristus šīs zemes senču vēsture. Ar šo iedzimtības nastu Viņš uzņēmās mūsu sāpes un kārdināšanas, lai rādītu bezgrēcīgas dzīves piemēru..."

..." Debesīs sātans Kristu ienīda Viņa augstā stāvokļa dēļ Dieva galmā. Kad Luciferam tika atņemta vara, tas Kristu ienīda vēl vairāk. Viņš neieredzēja To, kurš sevi atdeva kā galvojumu grēcinieku izpirkšanai. Tomēr šajā pasaulē, ko sātans uzskatīja par savu valstību, Dievs savam Dēlam ļāva ienākt kā bezpalīdzīgam bērnam, kurš pakļauts cilvēces vajībām. Dievs pieļāva, ka Viņa Dēls kā jebkurš cilvēks sastopas ar dzīves briesmām un izcīna cīņu tāpat, kā tā jāizcīna katram no mums, zinot, ka pastāv risks zaudēt un mūžīgi pazust." (Elena G. Vaita, Laikmetu Ilgas. 48-49. lpp. "Jums Pestītājs dzimis.")

Citur viņa rakstīja: ... - "Cilvēces atpirkšanas maksas lielumu mēs nespēsim aptvert līdz tam brīdim, kad atpestītie kopā ar savu Glābēju stāvēs pie Dieva troņa. Kad mūsu sajūsmas pilnajiem skatieniem atklāsies mūžīgās Tēvijas godība, tad mēs atcerēsimies, ka Jēzus to atstāja mūsu dēļ un ne tikai devās trimdā no Debesu pagalmiem, bet mūsu dēļ uzņēmās pat krišanas un mūžīgās bojāejas risku." (Elena G. Vaita, Laikmetu Ilgas. 131. lpp. "Uzvara")

Kārtējo reizi mēs redzam, kā Elena Vaita uzsver, ka Dēls burtiski pameta Debesis un iesaistījās - kā viņa izteicās - "uzņēmās pat krišanas un mūžīgās bojāejas risku". Ja Dēls nebūtu burtiski un fiziski pametis Debesis, šim apgalvojumam nebūtu jēgas. Ir skaidrs, ka Elena Vaita šeit nepieturējās pie trinitārā domāšanas veida - trīs personas vienā nedalāmā substancē (trīs vienā) - teoloģijā. Pie šī paziņojuma mēs atgriezīsimies nākamajā nodaļā. Tas ir ļoti svarīgi mūsu mācībām.

1891. gadā viņa uzrakstīja šādus vārdus: ... - "Kristus nolaidās no sava paaugstinātā troņa, atstāja ķēnišķo mājokli, apģērba Savu dievišķību ar cilvēcību un kļuva par cilvēku starp cilvēku bērniem; Viņš pazemojās pat līdz ciešanām un nāvei pie krusta, lai cilvēks varētu tikt paaugstināts, lai cilvēks varētu kļūt par dievišķās dabas līdzdalībnieku, būt par uzvarētāju un godībā atrasties ar Kristu Viņa tronī." (Ellen G. White, Signs of the Times. 15th June 1891 "He that Hath an Ear, let Him Hear")

Atkal un atkal Elena Vaita saka, ka, pieņemot cilvēka miesu, Dieva Dēlam burtiski bija jāatstāj Debesis. Pievērsiet uzmanību šādam apgalvojumam: ... - "Ja Kristus būtu iepriekš apsvēris savus ieguvumus, viņš nekad nebūtu pametis debesis, lai nāktu mūsu pasaulē, nomirtu un karātos par mums uz nolādētā koka." (Ellen G. White, Review & Herald, 10th June 1890, "Conditions for Obtaining Eternal Riches")

Vai būtu saprātīgi Elenai Vaitai tā teikt, ja viņa, tāpat kā ortodoksālie trinitāristi, ticētu, ka Dieva Dēls, pat iemiesojies, joprojām ir augšā ar savu Tēvu? Protams, viņa nebija trīsvienīga, vismaz ne vārda parastajā nozīmē. Vēlāk tajā pašā rindkopā viņa deva padomu, kas mums visiem būtu jāņem vērā.

Viņa teica: ... - "Dievs mūs ir apveltījis ar spēju spriest, un viņš vēlas, lai mēs to izmantotu." (Turpat)

Tajā pašā 1890. gadā Elena Vaita rakstīja: ... - "Mūsu dvēseles pestīšana ir nopirkta ar bezgalīgā Dieva Dēla dāvanu. Jēzus pameta debesis, pameta savu godību, pameta sadraudzību un bezgrēcīgo eņģeļu pielūgsmi un mūsu dēļ pazemojās pat līdz krusta nāvei." (Ellen G. White, Signs of the Times, 22nd December 1890, "Are We Representatives of Christ?")

Vai var vēl skaidrāk izteikt? Saskaņā ar to, ko mums teica caur Praviešu Garu, Dieva Dēls burtiski (fiziski un miesīgi) atstāja Debesis. Šeit nav filozofisku pamatojumu. Viss iepriekš minētais atbilst tam, ko atklāj Svētie Raksti un ko Jēzus teica tiem, kas Viņu meklēja: ... - "Jo Es esmu no debesīm nācis, lai darītu, nevis ko Es gribu, bet ko grib Tas, kas Mani sūtījis." (Jāņa 6:38)

Daudziem ebrejiem šie Jēzus vārdi nepatika. Viņi savā starpā sprieda: ... - "... Vai Šis nav Jēzus, Jāzepa dēls, kā tēvu un māti mēs pazīstam? Kā tad nu Viņš saka: Es esmu nācis no debesīm." (Jāņa 6:42)

Šīs sarunas beigās Jēzus sacīja: .. - "Kā nu, kad jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu uzkāpjam, kur Viņš iepriekš bijis?" (Jāņa 6:62)

No sākuma līdz beigām upuris.

Trešajā liecību sējumā Elena Vaita kā upuri min Kristu, kas pamet Debesis: ... - "Viņa upuris sastāvēja ne tikai no aiziešanas no karaliskā debesu galma, vai no Viņa notiesāšanas, no ļauniem cilvēkiem, par noziedznieku un pasludināšanas par vainīgu un nodošanu miršanai kā ļaundarim, bet arī par pasaules grēku smaguma izturēšanu." (Ellen G. White, 3rd Vol. Testimonies page 407, "Tithes and Offerings")

Cik bieži mēs domājam, ka Jēzum arī tas bija upuris - atstāt Debesis? Es nedomāju ka bieži, jo mēs parasti domājam par Viņa upuri, ņemot vērā to, kas notika pie krusta.

Ortodoksālie trinitāristi netic, ka Kristus patiesībā pameta Debesis, tāpēc viņi neuzskata šo īpašo notikumu par upuri. No tā mēs varam redzēt, kā šeit teica Elena Vaita, ka jau Betlēmē (inkarnācijā) Dieva upuris jau bija sācies. Grāmatā "Sentēvi un Pravieši" viņa rakstīja šādus vārdus: ... - "Viss Universs brīnījās, ka Kristum tā jāpazemojas kritušā cilvēka glābšanai. Kāpēc Viņš, kas bija gājis no zvaigznes uz zvaigzni, no vienas pasaules uz otru, visu pārvaldīdams un apmierinādams savu daudzo radījumu vajadzības, ir nolēmis atstāt savu godību un uzņemties cilvēcisko dabu, — tas bija noslēpums, ko kāroja izprast nekritušo pasaulu bezgrēcīgās saprātīgās būtnes." (Elena Vaita, Sentēvi un Pravieši, 69. lpp., "Izpiršanas plāns", 1890. gads)

Viņa turpināja runāt par Dieva Dēla nāvi: ... - "Lielā cīņā, kas tik ilgi turpinājās šinī pasaulē, tagad bija izšķirta, un uzvarēja Kristus. Viņa nāve atbildēja uz jautājumu, vai Tēvs un Dēls mīl cilvēkus tā, ka ir gatavi aizliegties un uzpurēties." (Turpat)

levērojiet šeit - kā viņa to dara daudzviet - ka viņa piemin Tēva un Dēla upuri, bet nepiemin Svētā Gara upurus. Nākamajā nodaļā mēs redzēsim visu šī upura dziļumu.

Attiecībā uz Dēlu, kas pamet Debesis, Elena Vaita 1899. gadā arī teica: ... - "Viņš atstāja virspavēlnieka amatu debesu tiesās un mūsu dēļ kļuva nabadzīgs, lai viņa nabadzībā mēs varētu būt bagāti. Viņš pasniedza savu godību cilvēciskās dabas aizsegā, lai viņa dievišķais pārveidojošais spēks varētu pieskarties cilvēcei." (Ellen G. White, Review and Herald 24th October 1899 "Our Example")

Tā ir evaņģēlija realitāte.

Laipni lūdzam atpakaļ.

Nākamajā paziņojumā Elena Vaita (1905.g.) stāsta, kā pēc augšāmcelšanās eņģeļi uzņēma Kristu atpakaļ debesīs. Tas tiešām ir ļoti interesanti: ... - "Eņģeļi jau gaidīja lai uzņemtu Jēzu, kad Viņš uzkāpa pēc augšāmcelšanās. Debesu pulki vēlējās atkal sveikt savu mīļoto Komandieri, kurš pie viņiem bija atgriezies no nāves cietuma." (Ellen G. White, 6th Vol. Testimonies page 309 "Medical Missionary Work", see also Review and Herald 5th Jan 1905 "Called to Service")

Eņģeļiem trūka sadraudzības ar Kristu. Debesis bija iztukšotas bez Viņa. Elena Vaita pirms sešiem gadiem (1899.g.) (tas bija saistīts ar Viņa atgriešanos Debesīs un Viņa slavēšanu Tēva priekšā) teica: ... - "Debesu karaspēks noliecās Viņa priekšā un uzsāka savu triumfa un prieka dziesmu. Slava ieskāva Debesu Pavēlnieku, un to redzēja visas debesu saprātīgās būtnes. Neviens vārds nevar aprakstīt ainu, kāda tā bija, kad Dieva Dēls tika publiski atjaunots goda un slavas vietā, kuru Viņš brīvprātīgi atstāja, kad kļuva par cilvēku." (Ellen G. White, Signs of the Times, 10th May 1899, "Christ Glorified")

Nākošais apgalvojums būs ļoti svarīgs mūsu pētījumam. Lūdzu, izlasiet to ļoti uzmanīgi: ... - "Bet, kad viņš uzkāpa augstumos vadot līdz daudz gūstekņus un tika Debesu karaspēka pavadīts un uzņemts pa pilsētas vārtiem ar eņģeļu triumfa dziesmām un līksmību, tad es ar sajūsmu un apbrīnu redzēju, ka viņš ir atguvis to pašu cildeno augumu, kāds viņam bija, pirms nāca nomirt pasaulē, kā cilvēks. Eņģelis teica: ... "Dievs, kurš paveica tik lielu brīnumu, ka Kristum lika dzīvot cilvēku vidū, un ar savu visvareno spēku pacelt kritušo, deģenerēto un pundurveidīgo cilvēku un pēc tam, kad tas būs atpestīts no zemes, un liks viņiem "izaugt kā teļiem aizgaldā", ir spējis arī Savā bezgalīgajā spēkā atgriezt Savam dārgajam Dēlam Viņa paša

paaugstināto augumu, kāds Viņam bija, pirms Viņš aizgāja no Debesīm, pazemojās kā cilvēks un pakļāvās krusta nāvei”...

... “Un eņģeļu pulkiem tas nebija pārsteigums, ka viņu mīļotais Komandieris pēc tam, kad Viņš bija izpildījis pestīšanas plānu un atgriezies Debesīs, atguva Savu cildeno augumu un tika atkal apģērbts majestātiskumā un godībā, kas Viņam bija pirms viņa aiziešanas no Debesīm. Bet visām debesīm brīnums bija tas, ka Tēvs atļāva Savā klēpī atlikt Dēlam Tā godību un nolaisties uz Zemes, lai tiktu pakļauts pazemojumiem un mokošajai krusta nāvei, lai glābtu kritušo cilvēku.” (Ellen G. White, Volume 4A Spiritual Gifts page 119, “The Messiah”)

Elena Vaita šeit atsaucas uz "cildeno augumu", kāds bija Dieva Dēlam pirms tam, pirms Viņš atstāja Debesis. Viņa to salīdzina ar deģenerēto un pundurveidīgo cilvēces fizisko augumu, kas Jēzum bija kā cilvēkam. Viņa arī saka, ka pēc Dēla atgriešanās Debesīs Dievs izmantoja savu spēku, lai atjaunotu Viņu bijušajā paaugstinātajā stāvoklī. Un tas, ka savas pacelšanās brīdī Kristus ienesa savu cilvēcību Debesīs, man tas šķiet ļoti interesanti.

Attiecībā uz Kristus atgriešanos Debesīs šis iepriekšējais citāts ir saistīts ar mūsu priekšpēdējo paziņojumu, kurā bija teikts: ... - “Pirms Kristus izgāja no Debesīm un nāca pasaulē mirt, Viņš bija pārāks par jebkuru no eņģeļiem. Viņš bija majestātisks un skaists. Bet, kad sākās Viņa "zemes" kalpošana, Viņš bija tikai nedaudz augstāks par parastajiem cilvēkiem, kas tajā laikā dzīvoja uz Zemes. Ja Viņš nāktu pie cilvēkiem cēlajā debesu apsegā, Viņa izskats būtu piesaistījis cilvēku prātus, un Viņš būtu pieņemts bez ticības izpausmes.” (Ellen G. White, Review & Herald 31st December 1872 «The Life of Christ»)

Neatkarīgi no tā, kāda bija Kristus augstā pozīcija, pirms Viņš aizgāja no Debesīm, mums šeit tiek teikts, ka, lai kļūtu par cilvēku, viņš ievērojami samazinājās. Citiem vārdiem sakot, lai kļūtu par cilvēku, pirmkārt, Kristus bija burtiski jāsamazina augums. Tas pārliecinoši parāda, ka Elena Vaita uzskatīja, ka pirmspastāvēšanas laikā Dieva Dēls bija fiziska, ķermeniska persona.

Tagad pievērsiet uzmanību kaut kam citam ļoti interesantam.

Elena Vaita teica, ka Kristus kļuva par cilvēku: ... – “Izpiršanas darbu sauc par noslēpumu, un tas patiešām ir noslēpums, ar kuru mūžīgā taisnība nāk pār visiem, kas tic. Cilvēce grēka dēļ bija naidā ar Dievu. Kristus caur sāpīgā procesa bezgalīgo cenu, kas ir noslēpumains gan eņģeļiem, gan cilvēkiem, pieņēma cilvēcību. Apslēpjot savu dievišķību, noliekot malā godību, Viņš piedzima, kā bērniņš Betlēmē.” (MS 29, 1899) (Ellen G. White, as quoted in the Seventh-day Adventist Bible Commentary Vol. 7, page 915)

Kristus rīcība nebija liekulība pieņemot Sevī cilvēka dabu. Viņš pārcieta reālas sāpes, lai to paveiktu. Citiem vārdiem sakot - kā dievišķa būtne - Viņš piedzīvoja ciešanas vēl pirms piedzima šajā pasaulē !!! Tas atspēko uzskatu, ka dievišķais cilvēks nevar piedzīvot sāpes.

Es nevaru atrast citas atsaucē uz šo notikumu, vismaz saistībā ar sāpēm, kuras piedzīvoja Kristus. Elena Vaita arī parāda, ka Kristus to darīja "caur sāpīgā procesa bezgalīgo cenu". Var pieņemt, ka tas bija "sāpīgi" gan Viņam, gan arī Viņa Tēvam.

Šī neapstrīdamā vēsts, ko mēs saņemam caur Praviešu Garu, nevarēja būt skaidrāka. Dieva Dēls ir atsevišķa persona no bezgalīgā Dieva. Viņam ir arī fizisks ķermenis, kas ir atdalīts no Dieva Tēva. Tam netic ortodoksālie Trīsvienības piekritēji - patiesībā milzīgs skaits no viņiem pat netic, ka Dievam, Kristus vai Svētajam Garam būtu jebkāda fiziska esamība. Mums arī skaidri tiek teikts, ka iemiesošanās laikā Dēls burtiski atstāja Debesis un nokāpa uz Zemes. Tas nozīmē, ka Viņš atdalīja sevi gan no sava Tēva, gan no eņģeļu tiešās klātbūtnes.

Secinājums ir tāds, ka Elenas Vaitas rakstos nav pat domu par to, ka Dieva dievišķais Dēls ir nedalāmas trīsvienības sastāvdaļa (trīsvienības būtība) vai ka Viņš, atrodoties šeit uz zemes, joprojām vienlaicīgi atradās augstumos ar savu Tēvu. Tie, kas tic šādām lietām, nepiekrīt tam, ko Dievs atklāja caur Elenu Vaitu. Tas ir vienkārši filozofisks, spekulatīvs pamatojums, kam nav apstiprinājuma un atbilstības Svētajos Rakstos.

Elena Vaita nepiedalījās filozofiskā, spekulatīvā polemikā.

Sprīžot par trīsvienību.

Daži saka, ka Jēzus vārdi Jāņa 3:13 mums liek domāt, ka, kamēr Kristus bija šeit uz zemes, Viņš vienlaicīgi bija arī Debesīs. Tas tiek pamatots uz Viņa vārdiem Nikodēmam: ... - "Jo neviens nav uzkāpis debesīs kā vienīgi Tas, kas no debesīm nācis, Cilvēka Dēls." (Jāņa 3:13)

Daži komentētāji saka, ka šie vārdi nav atrodami dažos rokrakstos, tāpēc ir pamats uzskatīt, ka tiem nevajadzētu būt Svētajos Rakstos. Dažos tulkojumos tie nav iekļauti. Interesanti atzīmēt, ka pamatojums, ka Dēls, atrodoties šeit, uz zemes, bija arī Debesīs, ir minēts Katoļu Ticības apliecībā, ko pāvests Damasus nosūtīja bīskapam Paulinam. Tas notika mūsu ēras 382. gadā, gadu pēc Konstantinopoles koncila. Tas ir ierakstīts Teodoreta Baznīcas vēsturē. Ieskievojot virkni anatēmu (nolādējumu) pret tiem, kuri nepieņēma trīsvienību, pāvests rakstīja: ... - "Mēs anatemizējam (nolādam) arī tos, kas saka, ka Dieva Vārds ir atdalīts no Tēva pagarinoties vai saraujoties, un zaimojoši apliecina, ka Viņš ir bez stabilas eksistences vai viņam lemts mirt." (Pope Damasus to Bishop Paulinus, Theodoret's Ecclesiastical History, Book 5, chapter XI)

Šeit mēs varam redzēt vienu būtisku Trīsvienības doktrīnas daļu. Saskaņā ar viņa teoloģiju Dēlu nekad nevar atdalīt no Tēva.

Pāvests Damasus arī teica: ... - "Ja kāds noliedz, ka Tēvs ir mūžīgs, Dēls ir mūžīgs un Svētais Gars ir mūžīgs, lai pār viņu nāk anatēma (lāsts). Ja kāds noliedz, ka Dēls ir dzimis no Tēva, tas ir, no Viņa dievišķās būtības, lai nāk anatēma. Ja kāds noliedz, ka Dieva Dēls ir patiess Dievs, visvarens un viszinošs un vienlīdzīgs ar Tēvu, lai pār to anatēma." (Turpat)

Atkal tā ir tīra ortodoksālās trīsvienības teoloģija. Fakts ir tāds, ka visas trīs personas ir mūžīgas savā starpā, un Dēlu dzemdina Tēva būtība. Tad viņš piebilda (tas atsaucās uz Jāņa 3:13): ... - "Ja kāds saka, ka Dieva Dēls, kurš dzīvoja miesā, kad viņš atradās uz zemes, nebija debesīs un pie Tēva, lai pār tiem anatēma." (Turpat)

Tas bija tas pats, ko dziesmā izteica Sv. Hermans (skat. iepriekš). Tas ir pamatojums tam, ka tad, kad Kristus atradās uz zemes cilvēka miesā, viņš bija arī pie sava Debesu Tēva. Atkal tā ir ortodoksālā trinitārā teoloģija. Attiecībā uz Svēto Garu pāvests teica (kā tika nolemts Konstantinopoles koncilā): ... - "Ja kāds noliedz, ka visai radībai būtu jāpielūdz Svētais Gars kā Dēls un kā Tēvs, tad lai pār to anatēma." (Turpat)

Tagad ievērojiet, ka pāvests teica, ka pestīšanai ir nepieciešama ticība Trīsvienības mācībai. Viņš uzrakstīja sakāmvārdu (tas kļuva par Atanāzija Ticības Apliecības būtību): ... - "Tā ir kristiešu pestīšana, ticot Trīsvienībai, un tā ir Tēvs, Dēls un Svētais Gars, un tiekam kristīti vienā Dievībā un spēkā, kā arī dievišķībā un substancē, un tā mēs varam Viņai uzticēties." (Turpat)

Jāpiezīmē, ka Elena Vaita, atsaucoties uz Jāņa 3:13, kaut arī viņa to necitēja, tomēr teica: ... - "Lai arī Kristus pazemojās, lai kļūtu par cilvēku, Dievišķība tomēr bija ar Viņu. Dievišķību nevarēja pazaudēt, kamēr Viņš Savā lojalitātē stāvēja uzticīgs un patiess." (Ellen G. White, Signs of the Times, 10th May 1899, "Christ glorified")

Šeit jūs varat redzēt, ka mēs varam lasīt, ka, lai arī Kristus bija daļa no Dieva, Viņš varēja zaudēt savu dievišķību. Pie šīs domas mēs atgriezīsimies nākamajā nodaļā.

Tad viņa vēl teica: ... - "Jēzus, ko ieskāva skumjas, ciešanas un morālā aptraipīšana, nicinājums un noraidījums no tautas, kurai bija uzticēti debesu pareģojumi, tomēr joprojām spēja runāt par Sevi kā par cilvēka Dēlu debesīs. Kad Viņa darbs uz zemes bija pabeigts, Viņš bija gatavs atkal saņemt Savu dievišķo godību." (Turpat)

Ir pamatoti domāt, ka, lai arī viņa patiesībā necitēja Jāņa 3:13, Elenas Vaitas piezīmes attiecas uz šo pantu. Nemiet vērā, ka viņa teica, ka tad, kad Jēzus runāja šos vārdus, viņš domāja " Kad Viņa darbs uz zemes bija pabeigts". Tas atbilst tam, ko Jēzus teica, kad uzrunāja savus mācekļus: ... - "Kā nu, kad jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu uzkāpjam, kur Viņš iepriekš bijis?" (Jāņa 6:62)

Izpirkšana.

Pavisam nesen man bija saruna ar kādu SDA kalpotāju. Viņš centās mani pārliecināt (jāpiebilst, ka diezgan neveiksmīgi), ka, ja Kristus grēkotu, bojā ietu tikai Viņa cilvēcība, nevis pati dievišķā persona (mēs to sīkāk apspriedīsim nākamajā nodaļā). Viņš arī centās mani pārliecināt, ka dievišķā persona patiesībā nemira

Golgātā, bet gan tikai cilvēciskā daļa. Viņš arī pieminēja iepriekš pastāvošo Kristu kā Trīsvienības otro personu. Tas ir tāpēc, ka viņš neticēja, ka Kristus Savā pirms iemiesošanās laikā patiešām bija Dēls.

Kad es apstrīdēju viņa pārliecību par to, "kurš vai kas" nomira Golgātā, es pārliecināju viņu, ka viņa secinājumi kristietībai nesīs tikai "radīta cilvēka" upuri. Viņš atbildēja, sakot, ka grēka izpiršanai tas ir viss, kas vajadzīgs kritušajai cilvēcei. Lieki piebilst, ka es nepiekrītu viņa argumentācijai, lai gan pilnīgi iespējams, ka tāda ir ne tikai šī kalpotāja personīgais viedoklis, bet arī pašreizējā SDA trinitārā teoloģija. Es to saku tāpēc, ka vairākkārt esmu saticis citus SDA, kas sprieda tāpat. Daži no viņiem bija kalpotāji. Tas ir tieši pretējs tam, kā mūsu Pionieri sprieda. Mēs to redzēsim tagad. Tas parādīs atšķirību starp Pionieru anti-trinitāro teoloģiju un pašreizējo trinitāro teoloģiju.

Es gribētu uzaicināt jūs izlasīt rakstu ar nosaukumu "Kas vai kurš nomira Golgātā", dodieties šeit:

<http://www.prophesyagain.com.au/who-died-at-calvary.html>

Šeit jūs atradīsiet arī dažus ļoti interesantus "Praviešu Gara" komentārus.

https://theprophetstillspeaks.co.uk/Articles_pdf/MHDOJEGW.pdf

Pirmie pionieri, Trīsvienība un Izpiršana.

Uzskats, ka trinitārā teoloģija grauj izpiršanu, SDA literatūrā tika atzīmēta ļoti agri. Pretojoties Trīsvienības doktrīnai, D. W. Hulls rakstīja ([pievērsiet uzmanību datumam](#)):

... - "Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams ([īsts Dievs, kā mūsu oponenti teiktu](#)), neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs ([nevis Viņa cilvēcība, bet Viņš Pats pieņēma un tapa](#)); un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei ([Nē, saka trinitāristi, viņa ķermenis kļuva paklausīgs līdz nāvei, bet dievišķā daļa nekad necieta](#)), līdz pat krusta nāvei!" (D. W. Hull, *Review and Herald*, November 17th 1859, "Bible doctrine of the divinity of Christ")

Pievērsiet īpašu uzmanību D. W. Hulla piezīmēm par to, ko trinitāristi uzskata par izpiršanu. Viņš teica, ka viņi ticēja, ka Kristus cilvēka ķermenis "kļuva paklausīgs līdz nāvei, bet dievišķajai daļai nekad netika nodarīts kaitējums". Tas ir standarta trīsvienības pamatojums. Es vēlētos, lai mums šeit būtu vairāk vietas, lai es varētu parādīt, kā agrīno gadsimtu sākumā, kad attīstījās Kristīgā sistemātiskā teoloģija, tāda bija neatņemama Baznīcas Tēvu trinitāro spriedumu sastāvdaļa.

Zināmā mērā šī pēdējā argumentācija ir patiesa, vismaz attiecībā uz "dievišķo dabu". Protams, dievišķā daba nevar ne ciest, ne mirt. Trīsvienības aizstāvji nesaka tikai to, ka dievišķā daba nekad nav cietusi. Viņi pielīdzina dievišķo dabu dievišķajai personai un saka, ka dievišķais Dieva Dēls nekad nav cietis vai miris. Tā ir Kristus "dihotomija". Tas ir tāpat kā teikt, ka Dēla personība bija neatņemama Viņa divu dabu būtības sastāvdaļa. Tas ir filozofisks pamatojums.

Ja jūs izmantojat trīsvienīgo domāšanu, jūs iegūstat pilnīgi pretēju redzējumu tam, kas notiek ar mums, cilvēkiem. Es domāju, piemēram, kad mans ķermenis cieš, es ciešu. Kad mans ķermenis nomirst, es nomirstu. Trīsvienības atbalstītāji saka, ka tad, kad Kristus nomira, Viņš (jau pastāvošais Dieva Dēls) nemira, bet mira tikai cilvēka miesa. Ja tā ir taisnība – lai gan es nespēju tam noticēt, ka tas ir tā - tad iepriekš esošais Dieva Dēls ne ciešanās, ne nāvē neieņēma manu vietu. Faktiski viss, kas atliek trinitāristiem kā izpirkums, sastāv tikai vienīgi no cilvēka miesas. Tas ir pilnīgs cilvēka upuris, bet tur nav nekā dievišķa. Tas ir tieši tas pats, kā skaidroja D. W. Hulls. Atsaucoties uz Kristus pirms nāves saucienu: "Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc tu mani pameti?" viņš teica: ... - "Mēs atklājam ne tikai to, ka mūsu Pestītājs sauc savu Tēvu par savu Dievu, bet arī to, ka Dievs viņu ir pametis. Trinitāristi šeit apgalvo, ka Dievība viņu pameta. Ja tā, tad Kristus bija dzīvs pēc tam, kad Dievība viņu pameta. Tad nomira tikai cilvēcība, un mums palika tikai cilvēka upuris." ([Turpat](#))

Atkal, ja tā būtu patiesība, šis trīsvienības pamatojums mums atklāj Kristus "dihotomiju". Tas nozīmē, ka Kristus savā dievībā turpināja dzīvot, kamēr mira Viņa cilvēcība. Tā ir duālisma forma. D. W. Hulls pabeidza

savu rakstu: ... - "Mēs uzskatām, ka tagad esam pietiekami izpētījuši šo tēmu, izpētījuši lielāko daļu ar to saistītos Svētos Rakstus. Mēs atradām pozitīvus pierādījumus, ar kuriem parādīt, ka:

- 1. Ka Dievs ir personiska būtne.
- 2. Ka Jēzus Kristus ir Viņa Dēls.
- 3. ka Viņš un Viņa tēvs bija dažādi indivīdi ar kopīgām interesēm un
- 4. Ka Jēzus Kristus nomira miesā un dvēselē un tika augšāmcelts." (Turpat)

Gandrīz 20 gadus vēlāk Elena Vaita to pašu principu atzīmēja šādi: ... - "Jēzus sacīja Marijai: ..."Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Sava Tēva." Kad viņš krustā nāvē aizvēra acis, Kristus dvēsele uzreiz neaizgāja Debesīs, kā daudzi tic, jo kā gan Viņa vārdi varētu būt patiesi: ... " Es vēl neesmu aizgājis pie Sava Tēva"? Jēzus gars gulēja kapā ar savu ķermeni un nesteidzās uz Debesīm, lai tur uzturētu atsevišķu eksistenci un skatītos no augšas uz sērojošajiem mācekļiem, kas balzamē ķermeni, no kura Viņš aizlidoja." (Ellen G. White, 3. sējums, Praviņojumu gars, 203. lpp., Sievietes pie kapa, 1878. gads)

Kristū nebija divas personas - tikai viena. Bija divas dabas, bet katra daba nebija atsevišķa persona. Tad viņa piebilda: ... - "Viss, kas ietvēra Jēzus dzīvi un saprātu, palika Viņa ķermenī kapā; un kad Viņš iznāca, tā bija visa būtne; Viņam nebija jāizsauc savs gars no Debesīm. Viņam bija vara atdot savu dzīvību un atkal to saņemt." (Turpat)

Šeit mums saka, ka viss, kas veidoja Kristus dzīvi, atradās kapā. Pēc divdesmit gadiem tā pati doma tika pārnesta uz grāmatu "Laikmetu Ilgas". Tas ir, kad Elena Vaita rakstīja par Jēzus solījumu zaglim pie krusta:

... - "Kristus neapsolīja, ka noziedznieks būs ar Viņu Paradīzē tajā pašā dienā. Tajā dienā arī Viņš pats nenokļuva Paradīzē. Viņš gulēja kapā, un arī augšāmcelšanās rītā sacīja: "Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva." (Jāņa 20:17), (Elena Vaita, "Laikmetu Ilgas", 751. lpp., Golgāta)

Šajā sakarā SDA teoloģijā nebija izmaiņu, kamēr Elena Vaita bija dzīva. Ir teikts, ka kopš Kristus pirms apmēram 34 gadiem pameta Debesis, Viņš vairs neatgriezās Debesīs - tas ir, līdz savas augšāmcelšanās dienai.

Džons Lafboro bija visilgāk kalpojušais SDA Pionieris. Viņš arī saprata, ka trīsvienības aizstāvji izpirkšanai piedāvā tikai cilvēku upurus. Jautāts par SDA iebildumiem pret Trīsvienības doktrīnu, viņš atzīmēja (tas bija starp citiem iebildumiem):... - "Kristus cilvēcisko dabu nevar piedāvāt kā Starpnieka aizvietotāju (tas gan būtu saskaņā ar trīsvienību); ņemot vērā, kā teicis ievērojamais Metodistu teologs un Bībeles zinātnieks Adams Klarks: "Cilvēka asinis spēj salīdzināties ar Dievu tikpat daudz cik cūkas asinis." "Com. on 2 Sam. xxi, 10." (John Loughborough, Review and Herald, November 5th 1861, "Questions for Bro. Loughborough")

Es uzskatu, ka papildu komentāri nav nepieciešami.

Ķecerīgi uzskati.

Tas bija laiks, kad Kristiešu kustības pirmā gadsimta beigās, baznīcā mēģināja "ienest" nepareizas mācības (ķecerības). Tās galvenokārt bija saistītas ar Kristus personu un Tās būtības divām dabām.

Viena no grupām, kas mācīja maldus, bija "Docetae" (pazīstami kā doketieši). Tie bija cilvēki, kuri saskaņā ar viņiem doto apzīmējuma nozīmi (doketae - kā ilūzija) uzskatīja, ka dievišķais Kristus tikai "šķietami" cieš un tikai "šķietami" ir miris. Daži saka, ka tas bija saistīts ar viņu pārliecību, ka dievišķais Kristus tikai "parādījās" (šķietami) kā reāls ķermenis. Tāpēc Viņa ķermenis, pēc doketiešu pamatojuma, izskatījās kā spoks. Kā teica, mums jau pazīstamais teologs, J.W.C. Wand (kurš savulaik bija Brisbenas arhibīskaps un Londonas bīskaps): ... - "Trešais ķeceriskās domas veids bija docetisms (šķietamība, no grieķu darbības vārda dokein). Doketisti mācīja, ka, lai gan Jēzus patiešām bija Dievs, Viņa cilvēciskais izskats bija tikai kā "spoks". Pretēji šādam viedoklim Jāņa evaņģēlijs un vēstules atkal un atkal uzsver iemiesotā Dieva Dēla realitāti ar miesu un asinīm." (J. W. C. Wand, "A History of the Early Church to A. D. 500", page 21, "The Sub - Apostolic Church")

Pastāv arī uzskats, ka daži no "doketiešiem" tiešām ticēja, ka Kristum ir reāls ķermenis, taču, tā kā viņi uzskatīja, ka visa fiziskā matērija ir grēcīga, viņi arī pamatoja, ka dievišķais Kristus burtiski nav grēcīgas cilvēka miesas daļa. Tāpēc viņi mācīja, ka kaut kādā veidā Viņš ir atdalīts no cilvēka ķermeņa. Protams,

“doketieši” - neatkarīgi no viņu uzskatiem - neticēja, ka dievišķais Kristus burtiski paņēma miesu vai ka Viņš tiešām cieta vai nomira. Viņi pamatoja, ka dievišķais cilvēks nevar ciest vai mirt. Kā teikts iepriekš, šķiet, ka daži no Baznīcas tēviem, kad kristietībā sāka parādīties sistemātiska teoloģija, to ir pieņēmuši.

Runājot par pirmā gadsimta vajāšanām, grāmatas “Baznīcas vēsture” autori zem virsraksta “Bīstamība iekšienē” uzrakstīja: ... - “Šajā garajā vajāšanu periodā patiesās briesmas Baznīcai neradīja ārējie vajātāji, bet tās nāca no iekšienes. ... Bīstamība bija gnostīki. Tie bija cilvēki, kuri zināja, ko šis vārds nozīmē. Viņi runāja par tāda veida “Gnosis” jeb Zināšanām, kuras tam, kurš tās atrod, tādējādi atbrīvo to no šīs ļaunās pasaules.” (J. Aulay Steele M. A. and A. J. Campbell D. D., Volume III “The Story of the Church”, Pages 94-95, Chapter “The Days of the Gnostics”)

Tieši "doketi" piederēja tiem, kurus sauca par gnostīkiem, lai gan šo pēdējo uzskati nedaudz atšķīrās. Viņi uzskatīja, ka pasaule pēc būtības ir "ļauns darbs" (tas atkal bija saistīts ar gnostīku uzskatiem) tāpēc turpinājumā autoru grupa raksta: ... - "Bet Kristus, atnācis kā, apmeklētājs no bezmākoņu gaismas pasaules, ieradās, lai paziņotu glābjošo Noslēpumu un atbrīvotu cilvēka garu no tā verdzības. Lai gan viņš ir redzams acīm, Viņš nebija īsts cilvēks, jo tas nozīmētu, ka Viņš ir daļa no materiālās pasaules, kas ir ļauna un ienīst Dievu." (Turpat)

Viņi piebilda, kā gnostiki skatījās uz Kristu: ... - "Viņš bija tikai fantoms." (Turpat)

Nākamajā lappusē ar apakšvirsrakstu “Atbilde uz gnosticismu” autori paskaidroja: ... - “Jāņa Evaņģēlijs tika publicēts daļēji, lai pasargātu Kristīgo reliģiju no izsmalcinātās gnosticisma infekcijas; un Jāņa 1. Vēstule nāk no tām pašām rokām un veltīta tam pašam mērķim kā Evaņģēlijs.” (Turpat, 96.-97. Lpp.)

Pēc paskaidrojuma, ka Jānis ir uzrakstījis savu Evaņģēliju, lai stāstītu par Dieva Dēla godību - arī pēc Jāņa 1: 1 un 14 citēšanas viņi vienā un tajā pašā lappusē teica: ... - “Pirmā lielā uzvara, kas bija jāizcīna Kristīgajai reliģijai, bija pār tiem, kuri, uzskatot sevi par tās draugiem, bija gatavi to izskaidrot, samazinot un pat noliedzot faktu, ka mūsu Kungs bija patiešām Cilvēks.” (Turpat)

99. lappusē autori teica: ... - “Gnostīki noliedza, ka Kristus patiešām būtu cilvēks. Daži teica, ka nav nekādas saiknes starp Jēzu no Nācaretes un būtni, kurai viņi ir devuši Dieva Dēla titulu. Daži teica, ka Dieva Dēls cilvēkā Jēzū atradās tikai uz laiku starp Viņa kristībām un Viņa arestu. No otras puses, Baznīca uzskatīja, ka Jēzus no Nācaretes ir Dieva Dēls.” (Turpat, 99.-100. Lpp.)

Kas attiecas uz “doketiešiem”, Romas Katoļu tiešsaistes Enciklopēdija tos raksturo šādi: ... - “Ķecerīga sekta, kas datēta ar apustuliskajiem laikiem. Viņu vārds ir cēlies no “Docetae”, kā “parādība” vai “īdzība”, jo viņi mācīja, ka Kristus tikai “parādījās” vai “tiem šķita”, ka viņš varētu būt cilvēks, kas ir dzimis, dzīvojis un ciets. Daži noliedza Kristus realitāti, kā Cilvēka būtību vispār, daži noliedza tikai Viņa cilvēka ķermeņa vai Viņa dzimšanas vai nāves realitāti.” (New Advent online Catholic Encyclopaedia, article “Docetae”)

1. gadsimta otrajā pusē Baznīcā mēģināja ieviest vēl citas dažādas viltus mācības. Viņu vidū bija arī tādas, kas apgalvoja, ka Kristus nav dievišķs. Daži uzskatīja, ka Dievs viņu ir iecēlis un izvēlējis, bet viņš vienkārši ir cilvēks, kas dzimis no Jāzēpa un Marijas savienības. Daži no tiem, kas tam ticēja, arī uzskatīja, ka kādā brīdī viņa zemes dzīvī dievišķais Kristus ienāca cilvēkā-Kristū, bet to pameta pirms Viņa ciešanām un krustā sišanas. Par to visu ir stāstīts iepriekš minētajā grāmatā "Baznīcas vēsture".

Visus iepriekš minētos ķecerīgos uzskatus vieno viena kopīga iezīme. Tā ir - ka Golgātā neviens dievišķs cilvēks necieta vai nemira. Tieši tādu ticību Sātans mēģina ieviest jau agrīnās Kristīgās Baznīcas ticībā. Kāds vēl varētu būt labāks veids, kā padarīt par “nekur nederīgu” Kristīgo Ticību - tas nozīmē, padarīt cik vien iespējams neskaidru to, ko Dievs patiesībā ir paveicis ar sava Dēla palīdzību!!!

Apustuļa Jāņa laikā mācībai par to, ka dievišķā persona Golgātā tiešām necieta vai nemira, iespējams, bija tikai nelieli panākumi, bet vēlāk tai izdevās gūt daudz vairāk panākumu. Tieši ar trīsvienības doktrīnas ieviešanu šī mācība guva uzvaru. Šajā mācībā dievišķajam cilvēkam nav iespējams nomirt vai pat ciest.

Lai gan ir taisnība, ka dievišķā daba nevar mirt, mums nevajadzētu jaukt dabu ar personu. Kad Dieva Dēls adoptēja Sevi cilvēka miesā, Viņš nekļuva par citu personu, atšķirīgu no tās, kas iepriekš bija Debesīs. Viņš bija tas pats Dieva Dēls, bet tagad individuāla persona ar divām dabām.

Kā Elena Vaita skaidri izteicās: ... - “Uz šīs zemes Dieva Dēls bija Cilvēka Dēls; tomēr reizēm atklājās Viņa dievišķība. Tā tas bija, kad Viņš sacīja paralizētajam: "Ņemies drošu prātu, tavi grēki tev piedoti."” (Mat. ev.

9:2) (Elena G. Vaita, liecības draudzei, 8. sējums, 202. lpp., Vēstule Medicīnas misionāriem, 1903. gada 30. oktobris, "Vēstules ārstiem"; Latv. izd. nod. "Kristus uzvara pār neticību")

Nepārtraukti jāatceras, ka dievišķā daba nav dievišķa persona. Viņa cilvēciskajā dabā mira dievišķā Dieva Dēla persona. Mēs to redzēsim skaidrāk, ejot tālāk.

Antikrists.

Devītajā nodaļā mēs atzīmējam, ka ceļā uz slavu "mazais rags" no Daniēla 7.nodaļas izrāva trīs citus sadalītās Romas Impērijas "ragus". SDA šo "mazo ragu" identificē kā Pāvestību - organizāciju, kuru SDA baznīca vēsturiski ir atzinusi par Bībeles pravietoto "antikristu".

Trīs izlauztie ragi simbolizē Heruļu, Vandāļu un Ostrogotu "ariāņu" ciltis. Tie tika izlauzti, jo kavēja Pāvestības attīstību. Viņi arī iebilda pret Trīsvienības doktrīnas ieviešanu Kristietībā. Šīs ciltis neticēja Trīsvienības doktrīnai, bet ticēja tāpat kā "Ārijs" vai ļoti līdzīgi "Ārija" pārstāvētajai ticībai. (Par [Ārija ticību sk. 8. nodaļā](#)).

Tā kā astotajā nodaļā mēs esam ilgi runājuši par "Ārija" uzskatiem, mēs to vairs nedarīsim, pietiek ar to, lai teiktu, ka, pateicoties iemiesotajai Kristus dzīvei, viņš patiesībā ticēja, ka dievišķais Kristus var grēkot un tāpēc piedzīvot pat eksistences zaudēšanu. Tas izraisīja domstarpības, kā rezultātā tika sasaukta Nikajas Padome. Tas arī noveda pie Trīsvienības doktrīnas formulēšanas. Šī mācība noliedz, ka Kristus tiešām pameta Debesis, un tādējādi nodrošina, ka dievišķais Dēls nekad un nekādā gadījumā nevar nomirt vai zaudēt savu mūžīgo eksistenci. Tas ir ļoti interesanti, jo evaņģēlists Jānis runā par Antikristu šādi:

... - "Un ikviens gars, kas neapliecina Jēzu, nav no Dieva, tas ir antikrista gars, par ko jūs esat dzirdējuši, ka viņš nāks; tas jau tagad ir pasaulē." (1. Jāņa 4: 3.)

... - "Jo daudzi maldinātāji ir izgājuši pasaulē; kas neapliecina miesā nākušo Jēzu Kristu, tas ir maldinātājs un antikrists." (2. Jāņa 1: 7.)

Trīsvienības doktrīna noliedz, ka Dieva Dēls patiešām nāca miesā. Šādus filozofiskus uzskatus nevar atrast Svētajos Rakstos vai Elenas Vaitas rakstos. Šādi filozofiski uzskati liek Dieva Dēlu aizstāt ar hipostatisku triju savienību. Viņi māca, ka, kamēr Kristus bija šeit uz zemes, viņš arī bija augšā kopā ar savu Tēvu. Viņi nemāca, ka Viņš fiziski un ķermeniski pameta Debesis. Viņi pat nemāca, ka Viņam bija savs ķermenis, atdalīts no Tēva.

Šī pati mācība noliedz, ka Dieva Dēla dievišķā personība patiešām nomira Golgātā. Tā vietā viņi saka, ka ir mirusi tikai cilvēka daba (Viņa cilvēciskā daļa). Tas ir tiešs Evaņģēlija noliegums. Šī ir arī galvenā Romas Katoļu Baznīcas mācība. Citiem vārdiem sakot, Pāvestības mācība, kas izteikta viņu izpratnē par Dievību (t.i., par Trīsvienības doktrīnu), noliedz, ka dievišķais Dieva Dēls nomira Golgātā, tāpēc viņi noliedz izpirkšanu. Tas tiešām ir antikrists. Tas sasaucās ar apgalvojumu, ka šī mācība ir "omega", par kuru Elena Vaita brīdināja, ka tā ieradīsies SDA ([brīdinājumus par omegu skatiet pirmajā nodaļā](#)).

Vairāk par izpirkšanu.

Vēl viens Pionieris, kurš atzina Trīsvienības doktrīnas problēmu saistībā ar izpirkšanu, bija Dž. H. Vagoners. Viņš bija slavenā E.Dž. Vagonera no Mineapoles tēvs. Rakstā ar nosaukumu "Izpirkšana" viņš teica: ... - "Šķiet, ka trinitāristu lielākā kļūda, strīdoties par šo tēmu, ir šāda: ...viņi neredz atšķirību starp trīsvienības noliegšanu un Kristus dievišķības noliegšanu. Viņi redz tikai abas galējības, starp kurām slēpjas patiesība; un katru izteicienu, kas attiecas uz Kristus pirmspastāvēšanu, uztver kā trīsvienības pierādījumu." (J. H. Waggoner, Review and Herald, November 10 th 1863, "The Atonement –part II, The doctrine of a trinity degrades the atonement")

Tā joprojām ir taisnība arī šodien. Lielākā daļa trīsvienības aizstāvju joprojām uzskata Kristus dievišķumu (pirmspastāvēšanu) kā pierādījumu tam, ka Dievs ir trīsvienība. Tad Džozefs Vagoners teica: ... - "Raksti daudz māca par Kristus esamību un Viņa dievišķību; bet viņi neko nesaka par trīsvienību." (Turpat)

Tā arī ir taisnība. Mēs to atzīmējam ceturtajā nodaļā. Dž. Vagoners attiecībā uz trīsvienības mācību vēl piebilda: ... - "Paziņojums, ka Dieva Dievišķais Dēls nevarēja nomirt, ir tik tālu no Bībeles mācības, cik tumsa no gaismas. Un es gribētu Trīsvienībai pajautāt, kurai no divām dabām mēs esam parādā atpestīšanu?" (Turpat)

Šeit ir neskaidrības starp dabu un personību, bet ir skaidrs jautājums, ko Dž. Vagoners patiesībā domāja. Viņš vienkārši jautā, vai mēs esam parādā cilvēka dabai par izpirkšanu, vai mums vēl ir dievišķs upuris? Atsaucoties uz šo jautājumu, viņš teica: ... - "Protams, ir jāatrod atbilde, kurš par mums ir miris vai izlējis asinis; jo "taisnoti ar Viņa asinīm, caur Viņu tiks izglābti no dusmības". Tad ir acīmredzams, ka, ja tikai mirst cilvēka daba, mūsu pestītājs ir tikai cilvēks un līdz ar to dievišķais Dieva Dēls nepiedalījās izpirkšanas darbā, jo viņš nevarēja ne ciest, ne mirt" (Turpat)

Mēs atkal redzam neskaidrību starp dabu un cilvēku, bet lietas būtība ir ļoti skaidra. Mēs redzēsim vēlāk, ko Elena Vaita teica par šo jautājumu. Dž. Vagoners secināja: ... - "Es noteikti teicu pareizi, ka doktrīna par trīsvienību pazemina izpirkšanu, novedot upuri, mūsu izpirkuma asinis - līdz Sociniānisma standartam." (Turpat)

Viņš noslēdza šo sadaļu, sakot: ... - "Protams, mēs nevaram ticēt tam, ko cilvēki saka, ka viņš visos aspektos ir vienāds ar Dievu un ka Dieva Dievišķais Dēls nevar ne ciest, ne mirt. Tas ir tikai cilvēcisks formulējums. Mēs ticam, ka Vārds jeb Logos bija Dieva Dēls, ka Viņš bija pirms visa, ka Viņš kļuva par miesu, ka cilvēki Viņu redzēja un kontaktēja ar Viņu, ka Viņš tika nogalināts, ka Viņu piecēla no mironiem - visi tie ir Inspirētie vārdi." (Turpat)

Interesanti atzīmēt, ka vairāk nekā 20 gadus, no 1863. līdz 1884. gadam, Dž. Vagonera izdots raksts par "Izpirkšanu" tika izplatīts starp SDA. Tas parāda ne tikai viņa darba popularitāti, bet arī to, kam viņi ticēja un ko tajā laikā mācīja. Mēs to apskatīsim pilnīgāk, kad vēlāk apspriedīsim SDA anti-trinitāros izdevumus. Attiecībā uz "unitāriešu" uzskatu par Kristu Dž. Vagoners 1867. gadā arī teica: ... - "Es uzskatu, ka Trīsvienības uzskati nav saskaņā ar Rakstiem un ievērojami mazina izpirkšanu, noliedzot, ka Dieva Dēls ir miris; un, ja "unitārieši" mēģinātu pasargāt pestīšanas plānu no šādas vardarbības, mēs ar prieku varētu viņiem novēlēt vislielāko veiksmi. Bet viņi nonāk pretējā galējībā un ir tikpat tālu no Bībeles skatījuma uz izpirkšanu kā Trinitāristi, un es domāju, ka pat vēl tālāk." (J. H. Waggoner, Review and Herald, November 19th 1867, "What think ye of Christ?")

Tajā pašā gadā H.C. Blanšards rakstīja par Trīsvienības mācību: ... - "Viņi [trinitārieši] mums saka, ka Jēzus ir miris par mums, bet jūs viņiem pajautājat, vai Kristus tiešām nomira, un viņi atbildēs, ka Dievišķā daļa nevarēja nomirt ... Tad pajautājat, vai cilvēcisķā daļa ir mirusi. Nē, dvēsele ir nemirstīga un nav pakļauta nāvei. Kas tad nomira? Kristus ķermenis. Bet mums saka, ka ķermenis nav nekas cits kā mājvieta, kurā cilvēks dzīvo. Tad kādu upuri par mums pienes?" (H. C. Blanchard, Review and Herald, September 10th 1867, "The Son")

Pēdējais patiešām ir ļoti labs jautājums. Vienīgā atbilde, ko trinitāristi var sniegt, ir tāda, ka vienīgais, kas Golgātā nomira, bija Kristus cilvēcīgā daba, protams, ne dievišķā persona. Tomēr tā ir ļoti nopietna neizpratne par to, kas patiesībā notika Golgātā.

Mēs pieminēsim vēl vienu cilvēku, kurš uzskatīja, ka Trīsvienības doktrīna degradē "Izpirkšanas" būtību. Tas bija cilvēks vārdā Džūdsons Vašburns. 1939. gadā viņš uzrakstīja vēstuli Ģenerālajai Konferencijai, iebilstot pret Trīsvienības doktrīnas iekļūšanu SDA. Ļoti labi atcerieties datumu. Tas bija 1939. gads. Ievērojiet arī, ka viņš pieminēja arī terminu "omega".

1939. gada iebildumi pret "Izpirkšanu" Trīsvienībā.

Pirmkārt, Dž. Vašburns uzrakstīja vēstuli Ģenerālajai Konferencijai par sprediķi, kuru teica V. V. Preskots. Dž. Vašburns uzskatīja, ka tas atklāj trinitārismu. Vēstulē par Trīsvienības doktrīnu viņš rakstīja: ... - "Šī drausmīgā mācība, kas no pagānisma tika pārceļta uz Romas Pāvesta Baznīcu, cenšas iekļūt ar savu ļauno klātbūtni Trešā Eņģeļa Vēsts mācībā." (Judson Washburn, "The Trinity", letter to the Seventh-day Adventists General Conference, 1939)

Nav grūti saprast, ka Dž. Vašburns neuztvēra Trīsvienības mācību ar lielu cieņu. Ir ļoti svarīgi atzīmēt šīs vēstules datumu. Tas bija 1939. gads. Tas nozīmē, ka līdz 1939. gadam trinitārisms Septītajās Dienas Adventismā nebija tik ļoti nostiprinājies, kā šodien daudzi SDA uzskata. Dž. Vašburns sacīja, ka tajā laikā tā "centās iekļūt ar savu ļauno klātbūtni" SDA mācībās.

Tajā pašā vēstulē Dž. Vašburns arī pastāstīja par ziņojumu, ko viņš saņēma no bijušā Takomas Parka Draudzes mācītāja J. F. Andersona. Dž. Vašburns citēja Andersona vārdus: ... - "Atbildot uz jūsu jautājumu par manu sarunu ar V. V. Preskotu, pēc tam, kad es biju sludinājis par Kristus Aizvietojošo Upuri, viņš man

piezvanīja un vēlējās par to parunāt ar mani. Viņš centās mani pārliecināt, ka Kristus nemira kā Dieva Dēls, kā es sludināju. Un, kad viņš nespēja mani pārliecināt, viņš teica: "Man nepatīk, ka jūs atstājāt mani bez Kristus uz trim dienām un trim naktīm." (Elder J. F. Anderson, as quoted by J. Washburn in his 1939 "Trinity" letter to the Seventh-day Adventist General Conference)

Dž. Vašburns citē arī Andersona vārdus: ... - "Un atcerieties, mācītāj Vašburn, šis apgalvojums tika izteikts pēc tam, kad viņš [V.V.Preskots] ieņēma nostāju, ka miris ir tikai Cilvēka Dēls, bet ne Dieva Dēls." (Turpat)

Pieņemot, ka Andersona teiktais ir patiess, tad, tāpat kā visi trinitāristi, arī V.V.Preskots pasludināja iemiesotā Kristus "dihotomiju". Tas ir tāpat kā teikt, ka vienā Kristū bija divas personas.

Savā vēstulē Dž. Vašburns izteica arī komentārus: ... - "Kā teikts kalpotāja J.F. Andersona vēstulē, mums ir pārdoši loģisks, paša Evaņģēlija pamata – "Kristus nāves" noliegums, un tas nozīmē, ka "Dieva dēls nenomira", un mums ir tikai cilvēka dēla, cilvēciska izpirkšana." (Turpat)

... - "Šī ir vienīgā loģiskā nostāja, kuru var ieņemt jebkura persona, kas tic pagānu romiešu Trīsvienības doktrīnai, kas ir mūžīgo moku dvīņu masa un ir tikpat pareiza un loģiska kā šķīstītava un svētdienas "sabats". Nav pārsteidzoši, ka Romas Pāvestība ir gan Trīsvienības mācību, gan mūžīgo moku sākotnējais skolotājs." (Turpat)

... - "Jebkura doktrīna, kura liek cilvēkam noliegt Dieva Dēla nāvi, savā būtībā ir ļauna, anti-Kristīga doktrīna, un tā ir nevis no Dieva, bet no Sātana." (Turpat)

... - "SDA paziņo, ka viņi pieņem Dieva vārdu kā augstāko varu un ir "atstājuši Bābeli", līdz ar to uz visiem laikiem atsakoties no bezvērtīgajām Romas tradīcijām. Un ja nu tomēr, mēs atgriezīsimies pie dvēseles nemirstības, šķīstītavas, mūžīgajām mokām un svētdienas "sabata", vai tas ir kaut kas mazāks par atkrišanu?" (Turpat)

... - "Ja mēs nepievēršam īpašu uzmanību visām šīm maznozīmīgajām, sekundārajām doktrīnām, un tomēr ļaujām iesakņoties un mācām vissvarīgāko Katolicisma mācību par Trīsvienību, un mācām, ka Dieva Dēls nav miris, pat tad ja mūsu vārdi šķiet garīguma piepildīti, vai tas var būt kaut kas cits, ja ne, atkrišana? Un, ja ne, pati atkrišana "omega"?" (Turpat)

Dž. Vašburns ļoti labi pazina Džeimsu un Elenu Vaitus. Viņš bija šo līderu kristīts un visur, kur viņš devās kā evaņģēlists, viņš informēja Elenu Vaitu par darba gaitu. Viņš arī ļoti labi zināja SDA misijas vēstījumu. Viņš zināja visus iemeslus, kāpēc SDA noraidīja Trīsvienības doktrīnu. Daži no šiem iemesliem ir noformulēti tikko lasītajos citātos.

Kad Dž.Vašburns uzrakstīja savu vēstuli (1939.g.), trinitārisms jau bija samērā spēcīgi iekļuvis SDA, taču līdz tam laikam tas vēl nebija nostiprinājies. To mēs varam redzēt viņa vēstulē.

Ko Svētie Raksti saka par Kristus nāvi.

Viena ievēribas cienīga lieta, kā Svētie Raksti stāsta par faktisko Kristus nāvi, ir tā, ka tajā nav visas tās nevajadzīgās dramaturģijas. Patiesībā Evaņģēliju autori to aprakstīja ļoti atturīgi. Viņi ir izmantojuši tieši tik daudz izteiksmes līdzekļu, lai vienkārši paziņotu šo krāšņo patiesību:

... - "Bet Jēzus atkal iekliedzās stiprā balsī un izlaida Savu garu." (Mateja 27:50)

... - "Bet Jēzus stiprā balsī iekliedzās un nomira." (Marka 15:37)

... - "Un Jēzus sauca skaņā balsī: "Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās." Un, to sacījis, Viņš nomira." (Lūkas 23:46)

... - "Etiķi ņēmis, Jēzus sacīja: "Viss piepildīts!" Un, galvu nokāris, atdeva garu Dievam." (Jāņa 19:30)

Visi šie Evaņģēliju autori teica, ka Jēzus patiešām nomira. Nav nekas apkaunojošs, lai tam ticētu.

Saskaņā ar Bībeli Jēzus nāves liecinieku bija daudz - pārāk daudz, lai to šeit sīkāk izklāstītu. Tie bija Romas karavīri, kuri dzina naglas, Jūdi, kuri stāvēja zem krusta un ņirgājās, Marija - Jēzus māte, Jānis - mīļais mācekļis, un daudzi citi. Karavīrs, kurš iedūra šķēpu Jēzus sānos, neapšaubāmi liecināja par Viņa nāvi. Jānis, kurš bija šīs ainas aculiecinieks, sacīja: ... - "Tad kareivji nāca un satrieca pirmajam lielus, tāpat otram, kas

kopā ar Viņu bija krustā sists. Bet, nonākot līdz Jēzum un redzot, ka Viņš ir jau miris, tie Viņa lielus nesatrieca. Bet viens no kareivjiem Viņam iedūra sānos šķēpu, un tūdaļ iztecēja asinis un ūdens.” (Jāņa 19:32-34)

Nav šaubu, ka Jēzus patiešām bija miris. Ja Viņš vēl nebūtu miris, tad šķēps to būtu paveicis. Ir arī daudzas Rakstu vietas, kurās aprakstīta Viņa augšāmcelšana no kapa. Varbūt to visu kopā satur apustuļa Pāvila vārdi, kad viņš rakstīja: ... - “Jo es jums vispirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc rakstiem un ka Viņš aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc rakstiem, un ka Viņš ir parādījies Kēfam, pēc tam tiem divpadsmit. Pēc tam Viņš ir parādījies vairāk kā pieci simti brāļiem vienā reizē, no kuriem daudzi ir vēl dzīvi, bet citi jau miruši.” (1. Korintiešiem 15:3-6)

Atkal un atkal Svētie Raksti liecina par Jēzus nāvi un augšāmcelšanos. Šī ir galvenā evaņģēlija ideja. Tāpēc eņģelis sacīja saviem mācekļiem: ... - “... Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies,... Un eita steigšus un sakait Viņa mācekļiem, ka Viņš ir no miroņiem augšāmcēlies.” (skat. Mateja 28:6-7).

Kā dievišķs cilvēks var nomirt.

Elets Dž. Vagoners bija Dž. H. Vagonera dēls. Savā grāmatā “Kristus un Viņa taisnība”, kurā, kā teikts, viņš raksturo savu vēstījumu Mineapolē (1888.g.), viņš atzīmēja problēmas, kas saistītas ar dievišķā cilvēka nāvi:

... - “Ja kādam atkal rodas velme parunāt par to, kā Kristus varētu būt nemirstīgs un tomēr nomirt, mēs varam tikai teikt, ka nezinām. Mēs neizliekamies, ka saprotam bezgalību.” (E. J. Waggoner, *Christ and His righteousness*, page 23 1890)

Uzskaitījis virkni citu dievišķo noslēpumu (piemēram, Pašu Dievu, Kristu, iemiesošanas, kā arī augšāmcelšanos utt.), E. Vagoners secināja: ... - “Mums pietiek ar to, ka mēs pieņemam par patiesām tās lietas, kuras Dievs ir atklājis, nepakļūpot pār lietām, kuras pat eņģeļa prāts nespēj izprast. Tāpēc mēs priecājamies par bezgalīgo spēku un godību, ko Svētie Raksti pasludina par piederīgu Kristum, nesatraucot mūsu ierobežoto prātu, veltīgi mēģinot izskaidrot bezgalīgo.” (Turpat)

Desmit gadus pēc Mineapoles konferences 1898. gadā Elena Vaita atbildēja uz jautājumu, kā dievišķs cilvēks varētu nomirt. Viņa teica ... - “Jēzus Kristus novilkā Savu ķēnišķo ietērpu, Savu valdnieka vainagu un ietērpa Savu dievišķumu cilvēcībā, lai kļūtu par cilvēces aizstājēju un garantu, lai mirstot kā cilvēks, Viņš ar Savu nāvi varētu iznīcināt to, kam bija nāves spēks.” (Ellen G. White, *Letter 97, 1898, p. 5. To "My Brethren in North Fitzroy," November 18, 1898*)

Tā var nomirt dievišķs cilvēks. Tas notiek caur Viņa dievišķās personības pakļaušanos Viņa cilvēciskajam stāvoklim. Citiem vārdiem sakot, būdams padevis Pats Sev savā cilvēciskajā būtībā, Kristus varēja izdarīt to, ko viņš nevarēja paveikt savā pirmsiemiesošanās laikā esot kā Dievs. Tas bija tad, kad Viņš pastāvēja tikai dievišķajā dabā. Pieņemot cilvēka dabu, Viņš varēja nomirt. Kā Elena Vaita turpināja: ... - “Viņš to nevarēja izdarīt kā Dievs, bet, atnācis kā cilvēks, Kristus varēja nomirt. Ar nāvi Viņš uzvarēja nāvi. Kristus nāve aiznesa līdz nāvē to, kam bija nāves spēks, un atvēra kapa vārtus visiem, kas Viņu pieņēma kā savu personīgo Glābēju.” (Turpat)

Neatkarīgi no tā, vai viņi pieder SDA vai ne, visi trīsvienības aizstāvji, kuri saka, ka iepriekš pastāvošais Dieva Dēls nav miris Golgātā, ir pilnīgi pretrunā ar to, ko šeit saka Elena G. Vaita. Viņa teica, ka Dēla kļūšanas par miesu būtība, bija darīt kaut ko tādu, ko Viņš nevarēja izdarīt, kamēr viņš dzīvoja tikai Savā dievišķajā stāvoklī. Viņam bija jāmirst.

Kas ir nāve?

Kad ķermenis nomirst, cilvēka gars vairs nedarbojas. Tas nozīmē, ka personība pārstāj darboties. Tā ir nāve. Tā tas ir ar katru mirstīgo cilvēku un tāpat bija ar Kristu, kad Viņš nomira.

Nāve ir nespēja turpināt dzīvot. Tas ir stāvoklis, kad mirušie cilvēki bez palīdzības no ārpuses paši vairs nevar atgriezties dzīvē. Tā tas bija arī ar Kristu. Ļaujot mirt savai cilvēcībai, Viņš brīvprātīgi padarīja sevi par nespējīgu atkal dzīvot - izņemot to, ka Tēvs viņu izsauca no kapa. Tas nozīmē, ka, kamēr Viņš atradās kapā, viņš neapzinājās to, kas notiek ap Viņu. Tas nozīmē arī to, ka Viņš visu laiku bija pilnībā atkarīgs no sava Tēva, tāpēc nāves laikā viņš bija tieši tādā pašā stāvoklī kā visi pārējie mirušie. Viņš bija tas, ko mēs varētu saukt par nedzīvu, lai gan Viņa dievišķā daba joprojām bija tikpat dzīva.

To es domāju ar nāvi. Tas ir arī mans iemesls teikt, ka Kristus, ja būtu grēkojis, būtu zaudējis mūžīgo eksistenci. Tas notiek tāpēc, ka, ja Viņš būtu darījis neiedomājamo un grēkojis, viņa mēģinājuma rezultāts glābt cilvēci būtu tāds, ka Viņa Tēvs (Dievs) nebūtu Viņu izsaucis no kapa. Viņa dievišķība (dievišķā daba) turpinātu pastāvēt, jo tās izcelsme ir Tēvā, bet Dēls kā persona pārstatu eksistēt uz visiem laikiem. Mēs to redzēsim atkal nākamajā nodaļā. Dievišķā daba nevar mirt. Kā dievišķa persona Dieva Dēls nomira savā cilvēcībā. Viņš tiešām nomira.

Iepriekš pastāvošā Dieva Dēla nāve (Praviešu Gara liecība).

Ar Praviešu Garu Dievs atklāja, ka: ... - "Jēzus apvienojās ar Tēvu pasaules radīšanā. Dieva Dēla sāpīgo ciešanu laikā, vienīgi aklie un pieviltie cilvēki palika nejutīgi. Augstie priesteri un vecajie nonievāja dārgo Dieva Dēlu, kamēr viņš mira. Tajā pašā laikā pat nedzīvā daba līdzjutībā vaidēja par Tās asiņojošo, mirstošo Autoru." (Ellen G. White, Signs of the Times. 21st August 1879 "The Sufferings of Christ")

Šeit mums ļoti skaidri tiek pateikts, kas nomira Golgātā. Viņš bija tas, caur kuru Tēvs radīja pasauli. Viņš bija dievišķais Dieva Dēls, radīšanas "Autors". Tad viņa teica: ... - "Zeme drebēja. Saule atteicās apspīdēt šo ainu. Debesis kļuva melnas. Eņģeļi bija liecinieki ciešanu aintai, un kad viņi vairs nespēja uz to skatīties, viņi novērsa savas sejas no briesmīgā skata. Kristus bija izmisumā! Viņš mira! Viņa Tēva apstiprinošais smaids tika noņemts, un eņģeļiem neļāva izgaismot briesmīgās stundas drūmumu. Viņi varēja tikai apmulsuši vērot, kā viņu mīļotais Komandieris cieš no soda par to, ka cilvēks bija pārkāpis Tēva likumu." (Turpat)

Šeit mums jāuzdod jautājums. Kā Tēva apstiprinošo smaidu varēja noņemt no Viņa Dēla vai kā eņģeļi varēja būt gatavi palīdzēt savam radītājam - ja Viņš tiešām necieta vai tiešām nemira Golgātā, vai, kā saka Trinitāristi, Viņš joprojām bija ar savu Tēvu trīsvienīgajā Dievā? Tam vispār nebūtu jēgas. Elena Vaita noteikti nebija trinitāriste. Pēc astoņpadsmit gadiem izdevumā "Review and Herald" viņa rakstīja: ... - "Un tas bija ap sesto stundu. Tad tapa tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai." Cilvēciskās kaislības plosījās krusta pakājē, kad zemei bija atņemta saules gaisma. Taisnības Saule atņēma savu gaismu no pasaules, un daba juta līdzī mirstošajam Autoram." (Ellen G. White, Review and Herald 28th December 1897 "He was Wounded for our Transgressions")

Atkal Elena Vaita teica, ka dabas "autors" bija miris. Kā pati daba varēja just līdzī Radītājam, ja nomira tikai Jēzus cilvēka ķermenis, nevis Dieva Dēla persona? Pēc dažām rindkopām Elena Vaita rakstīja: ... - "Atkal atskanēja kļiedziens, tāpat kā no cilvēka, kurš mokās nāves agonijā: ... "Viss piepildīts"... "Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās." Un, to sacījis, Viņš nomira." ... Kristus - debesu Majestāte, slavas Ķēniņš, bija miris. Jūdu līderi krustā sita Dieva Dēlu, ilgi gaidīto Mesiju, viņu (uz ko cilvēki cerēja), kuram bija jāveic tik daudz reformu. Viņi atteicās no Vienīgā, kurš varēja viņus glābt no nacionālās bojā ejas." (Turpat)

Šeit mums saka, ka ir miris dievišķais Dieva Dēls, "Debesu Majestāte". To nevar padarīt skaidrāk kā šeit. Liecības draudzei 2. sējumā Elena Vaita rakstīja: ... - "Daba juta līdzī sava Radītāja ciešanām. Zeme līgojās un klintis plīsa, pasludinot, ka Tas, kas mirst, ir Dieva Dēls." (Elena Vaita, Liecības draudzei 2. sējums, 211. lpp., 17. nod. "Kristus ciešanas")

Šī ir vienkārša valoda, kuru neviens nevar noliegt. Elena Vaita saka, ka iepriekš pastāvošais Dieva Dēls (mūsu Radītājs) ir miris.

Noslēgumā, ja mēs neticam, ka Dieva Dēls burtiski atdalīja (aizsūtīja prom) sevi no sava Tēva, tad kā mēs varam novērtēt to, ko Viņš upurēja vai piedzīvoja? Kā mēs varam novērtēt (ja sakām, ka Dēls kā cilvēks joprojām bija kopā ar Tēvu kā daļa no Dieva būtības), tieši to, ko Tēvs piedzīvoja, redzot, kā Viņa Dēls cieš cilvēces Izpiršanas saistību dēļ? Vai tam vispār būtu jēga? Noteikti nē!

Sajukums starp dabu un personu.

Man šķiet, ka SDA ir daudz neskaidrību par to, kurš vai kas nomira Golgātā. Trinitāristi apgalvo, ka dievišķais, iepriekš pastāvošais Dieva Dēls nevarēja nomirt un tāpēc nemira - kamēr anti-trinitāristi apgalvo, ka nevar būt grēka izpiršana bez dievišķa upura. Tad kāpēc pastāv šī perspektīvu disharmonija? Pirms Trīsvienības doktrīnas ieviešanas SDA fundamentālajos uzskatos šis harmonijas trūkums nekad nepastāvēja, taču kopš Trīsvienības doktrīnas pirmsākumiem apjukums ir bijis plaši izplatīts.

Kā parasti, trinitāristi piesaista Praviešu Gara rakstus, taču, to darot, tos nepareizi interpretē. Tagad mēs aplūkosim vienu no šiem nepareizi interpretētajiem citātiem. Kā redzēsim, pastāv sajaukšanās starp personību un dabu. Grāmatā "Youth's Instructor" 1898. gadā (gads, kurā tika publicēts "Laikmetu Ilgas"),

citējot Jēzus vārdus "Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība", Elena Vaita rakstīja: ... - "Tas, kurš teica: ... " Es atdošu Savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu", ... iznāca no kapa dzīvībai, kas bija viņā. Cilvēcība ir mirusi: dievišķība nebija mirusi. Savā dievišķībā Kristus bija spēks pārraut nāves saites. Viņš apgalvo, ka viņā ir dzīvība, lai atdzīvinātu to, ko viņš vēlas." (Ellen G. White, *Youth's Instructor* 4th August 1898, see also *Youth's Instructor* 3rd January 1905)

Šis ir citāts, ko trīsvienības aizstāvji izmanto, lai parādītu, ka Golgātā iepriekš eksistējošais Dieva Dēls nav nomiris un nomira tikai cilvēcība. Šeit ir pilnīgi skaidrs, ka tad, kad Elena Vaita runāja par dievišķību, viņa domāja nevis dievišķu personu, bet gan dievišķo dabu. Citiem vārdiem sakot, viņa neteica, ka dievišķā persona nemira Golgātā, bet ka dievišķā daba nevarēja nomirt. Kā mēs to zinām, to ir viegli pierādīt !!! Tikai dažus mēnešus pēc tam, kad viņa izteica šo paziņojumu "dievišķība nebija mirusi", viņa uzrakstīja vēstuli, kurā teikts (*tas atbild uz jautājumu, ko viņa domā ar "dievišķību, kas nemirst"*): ... - "Jēzus Kristus novilkā Savu ķēnišķo ietēru, Savu valdnieka vainagu un ietēpa Savu dievišķumu cilvēcībā, lai kļūtu par cilvēces aizstājēju un garantu, lai mirstot kā cilvēks, Viņš ar Savu nāvi varētu iznīcināt to, kam bija nāves spēks." (Ellen G. White, *Letter* 97, 1898, p. 5. To "My Brethren in North Fitzroy," November 18, 1898)

Ievērojiet, kas nomira Savā cilvēcībā. Tas bija iepriekš pastāvošais Kristus. Tā var nomirt dievišķā persona. Tas notiek caur Viņa dievišķās personības pakļaušanos Viņa cilvēciskajam stāvoklim (*Viņa cilvēciskajai būtībai*). Citiem vārdiem sakot, pakļaujoties Viņa cilvēciskajai būtībai, Kristus (*Dieva dievišķais Dēls*) cilvēks varēja nomirt. Kā Elena Vaita turpināja: ... - "Viņš to nevarēja izdarīt kā Dievs, bet, atnācis kā cilvēks, Kristus varēja nomirt. Ar nāvi Viņš uzvarēja nāvi. Kristus nāve aiznesa līdz nāvē to, kam bija nāves spēks, un atvēra kapa vārtus visiem, kas Viņu pieņēma kā savu personīgo Glābēju." (*Turpat*)

Pat iesācējam, lasot Praviešu Gara iedvestus rakstus, ir pilnīgi skaidrs, ka Elena Vaita šeit runāja, ka savā pirmseksistencē, tā kā Viņš bija dievišķs, Dieva Dēls nevarēja nomirt. Tāpēc, lai sasniegtu šo mērķi (tas ir, lai Viņš varētu nomirt), viņš kļuva par cilvēku. Tas patiešām ir ļoti vienkāršs apgalvojums. Tas neprasa detalizētu paskaidrojumu. Tomēr dīvainā kārtā, kad tiek nolasīts iepriekšējais apgalvojums ("*dievišķība nebija mirusi*"), trīsvienības aizstāvji saka, ka, kaut arī Viņš kļuva par miesu, dievišķais Dieva Dēls tomēr nemira. Tā ir pilnīgā pretrunā tam, ko Elena Vaita tik skaidri izteica, kā jau esam atzīmējuši - tas nozīmē, ka, kļūvis par cilvēku, dievišķais, iepriekš pastāvošais Dieva Dēls varēja nomirt.

Šī neskaidrība pastāv tāpēc, ka trīsvienības aizstāvji jauca personību un dabu. Šie divi apgalvojumi "dievišķība nebija mirusi" un fakts, ka, kļūvis par cilvēku, "Kristus varēja nomirt", nav pretrunā viens otram. Pirmais attiecas uz dabu, bet otrais - uz personību. Citiem vārdiem sakot, dievišķība, kas nemira, nebija persona, bet gan daba, savukārt tas, kurš varēja nomirt, bija dievišķā Dieva Dēla persona, kurš nomira Viņa Paša cilvēcībā. Tāpēc Elena Vaita teica, ka būdams tikai dievišķs, Kristus nevarēja nomirt, bet, kļūstot par cilvēku, viņš varēja nomirt. Tas šos abus apgalvojumus saskaņo savā starpā. Tas viss ir ļoti līdzīgs diviem citiem Elenas Vaitas izteikumiem, kurus daži uzskata par pretrunīgiem. Viens bija laikrakstā "Review and Herald" 1899. gadā, gadu pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas, un otrs bija viņas vēstulē.

"Review and Herald" Elena Vaita rakstīja: ... - "Māciet lieliskās praktiskās patiesības, lai tās atstātu iespaidu uz dvēseli. Māciet Jēzus glābjošo spēku, "Viņā mums dota pestīšana Viņa asinīs, grēku piedošana pēc Viņa bagātās žēlastības". Ir jādara viss, lai saprastu patiesības spēku tiem, kas to saņem. "Viņā mājā visa Dieva pilnība miesā." Cilvēkiem jāsaprot, ka Dievība cieta no Golgātas agonijas. Debesu varenība bija spiesta ciest no ļaunajiem cilvēkiem - reliģiskiem fanātiķiem, kuri apgalvoja, ka ir visapgaismotākie cilvēki uz zemes. Cilvēki, kuri apgalvoja, ka ir Ābrahāma bērni, izraisīja sātana dusmas pret bezgalīgā Dieva nevainīgo Dēlu." (Ellen G. White, *Review and Herald*, 4th April 1899, "After the camp meeting")

Kad Elena Vaita runāja par "dievišķajām" ciešanām, viņa runāja par dievišķās personas ciešanām (dievišķais Dieva Dēls), kurā "mājo visa Dieva pilnība miesā". Protams, viņa nedomāja par dievišķo dabu. Pagaidām ņemiet vērā, ka Elena Vaita šeit atsaucās uz Kristu, kā "Bezgalīgā Dieva Dēlu", kā viņa to ir darījusi tik daudz reizi. Tādējādi viņa skaidri nošķīra šīs divas dievišķās personības.

Tagad pievērsiet uzmanību šādam citātam. Tas ir no vēstules, kas rakstīta 1904. gadā kalpotājiem, ārstiem un skolotājiem. Daži saka, ka Elena Vaita bija pretrunā ar viņas iepriekšējo paziņojumu, bet šeit redzams, ka viņa noteikti nebija pretrunā pati sev. Viņa rakstīja: ... - "Pagājušajā naktī man daudz tika atklāts, un es esmu stingri pārliecināta, ka lielais darbs šajās pēdējās dienās drīz tiks pabeigts. Vai Marijas Dēla cilvēka daba bija pārveidota par Dieva Dēla dievišķo dabu? Nē; vienā dabā noslēpumaini saplūda divas dabas - Cilvēks Kristus

Jēzus. Viņā mājaja visa Dieva pilnība miesā." (Ellen G. White, September 3rd 1904, Letter 280a to "Ministers, Physicians, and Teachers") ...211

Tad viņa paskaidro vēl (šeit ir tā sauktais pretrunīgais apgalvojums): ... - "Kad Kristus tika krustā sists, Viņa cilvēka daba nomira. Dievība nepazuda un nemira; tas būtu neiespējami. Bezgrēcīgais Kristus izglābs katru Ādama dēlu un meitu, kas pieņems viņa piedāvāto pestīšanu, piekrītot kļūt par Dieva bērniem. Glābējs nopircis kritušās tautas ar savām asinīm." (Turpat)

Šeit mums jāuzdod jautājums. Vai šie divi apgalvojumi ir pretrunīgi ("Dievība cieta Golgātas agonijā" un "Dievība nepazuda vai nemira")? Protams, nē! Konteksts sniedz paskaidrojumu. Pirmais attiecas uz dievību kā personu, bet otrais - uz dabu. Šie divi apgalvojumi ir pilnīgi savstarpēji saskanīgi - vismaz, ja tie tiek lasīti tā, kā būtu jālasa. Elena Vaita turpina (tas notika pēc tam, kad viņa teica, ka šis lielais noslēpums netiks izprasta tā varenībā, līdz kamēr sekos augšāmcelšanās): ... - "Bet ienaidnieks nolēma, ka šī dāvana būs tik ļoti ieskauda noslēpumā, kas pārvērtīsies par neko. Ja ticīgie tikai zinātu, ko tas nozīmē, mūsu draudzēs tiktu veikts darbs, kas jāpaveic, lai draudzes locekļi kādreiz nonāktu Debesu valstībā. Bet, kad cilvēki, kas ieņem atbildīgus amatus, sagroza prātu un pakļaujas sātana domāšanai, viņi neapšaubāmi stāvēs pasaules priekšā Sātana pusē, lai cik spēcīga būtu viņu ietekme un kas joprojām saglabājas, darot darbu, ko sātans vada un iedvesmo ar savu garu." (Turpat)

Šķiet, ka šodien tas notiek arī SDA. Elenas Vaitas izteikumi tiek sagrozīti, lai apgalvotu to, ko viņa negrasījās pat pateikt. Mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem attiecībā uz šīm lietām. Mēs nedrīkstam ieklausīties tajos, kuri saka, ka dievišķais Dieva Dēls nav miris Golgātā. Tas ir ienaidnieka apgalvojums. Tas pārvērš "izpirkšanu" par "neko".

Mums atkal jāapgūst tas, ko Dieva Dēls izdarīja Golgātā – kā arī jāizprot to, kas Viņam bija nepieciešams pārdzīvot, lai to sasniegtu. Praviešu Gara 3. sējumā Elena Vaita uzrakstīja šo mūsu Pestītāja ciešanu aprakstu: ... - "Sātans ar saviem nežēlīgajiem kārdinājumiem salauza Jēzus sirdi. Viņa skatam tik pretīgais grēks krājās pār viņu, līdz viņš vaidēja zem tā svara. Nav pārsteidzoši, ka viņa cilvēcība tajā briesmīgajā stundā svārstījās. Eņģeļi ar izbrīnu vēroja Dieva Dēla izmisīgās mokas, tik lielas, ka viņš gandrīz nejuta savas fiziskās sāpes. Debesu karapulki aizsedza savas sejas no briesmīgā skata. Nedzīvā daba pauda līdzjūtību savam apvainotajam un mirstošajam Autoram. Saule atteicās skatīties uz šo briesmīgo skatu. Tās bagātīgie, spilgtie stari, kas parasti izgaismoja zemi pusdienlaikā, pēkšņi šķita izdziestam. Pilnīga tumsa apņēma krustu un visu apkārtni kā sēru mantija. Šai tumsai nebija aptumsuma vai citu dabisku iemeslu, kas bija tik dziļa kā pusnakts, kurā nebija mēness vai zvaigžņu. Biezā tumsa bija garīgo moku un šausmu simbols, kas satvēra Dieva Dēlu. Viņš to jau sajuta Ģetzemanes dārzā, kad no viņa porām izplūda asins sviedri un kur viņš būtu nomiris, ja no debesu pagalmiem nebūtu sūtīts eņģelis stiprināt dievišķo cietēju, lai viņš varētu iet savu asiņaino Golgātas ceļu." (Ellen G. White, Spirit of Prophecy Volume 3, page 163, "Calvary")

Kā mēs redzējam no iepriekš minētā (no Svētajiem Rakstiem un Praviešu Gara darbiem), dievišķais Dieva Dēls, radīšanas autors, patiešām nomira Golgātā. Tas ir mūsu glābšanas apliecinājums. Parastā cilvēka upuris nebūtu bijis pietiekams, lai samaksātu cenu.

Tikai dievišķība var nodrošināt izpirkšanu.

Trinitārā teoloģijā, neatkarīgi no tā, vai tā ir ortodoksālā teoloģija vai SDA baznīcas turētā Trīsvienības doktrīna, Golgātā nomira tikai cilvēks. Ar to nepietiek izpirkšanai. Pēc sarunas ar jauniešiem 1900.gadā, ka Kristus nebija spiests uzņemties cilvēces glābēja lomu, bet ka tas bija Viņa brīvprātīgs lēmums, Elena Vaita rakstīja (ņemiet vērā raksta nosaukumu): ... – "Neviens no eņģeļiem nevarēja kļūt par cilvēku rases galvotāju: viņu dzīve pieder Dievam; viņi to nevarēja atdot. Visi eņģeļi valkā paklausības jūgu. Viņi ir ieceltie vēstneši Tam, kurš ir visu debesu pavēlnieks. Bet Kristus ir vienāds ar Dievu, bezgalīgs un visvarens. Viņš varēja samaksāt izpirkuma maksu par cilvēka brīvību. Viņš ir nemainīgais, pats pastāvošais Dēls, uz kura nebija jūga; un, kad Dievs jautāja: "Ko man sūtīt?", Viņš varēja atbildēt: "Šeit es esmu, sūtiet mani." Viņš varēja apņemties būt cilvēces galvotājs; jo Viņš varēja pateikt to, ko nevarēja pateikt augstākais eņģelis: "Es Savu dzīvību atdošu pats no Sevis. Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt. Šo uzdevumu Es esmu saņēmis no Sava Tēva." (Ellen G. White, Youth's Instructor, 21st June 1900, "The price of our redemption part IV")

1908. gadā, 10 gadus pēc it kā trinitārās grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas, Elena Vaita atkārtoja šo lielo patiesību. Fakts ir tāds, ka neviens, izņemot dievišķo Dieva Dēlu, nevarēja samaksāt par cilvēka grēkiem. Viņa rakstīja; ... - "Debesu varenais Pavēlnieks, Dieva Dēls, ļoti jūta līdzīgu kritušajam cilvēkam. Kad

To sasniedza ziņas par pazudušās pasaules ciešanām, Viņa sirdi aizkustināja bezgalīgs žēlums. Un dievišķā Mīlestība jau bija izdomājusi cilvēka atpestīšanas plānu. Dieva likumu pārkāpšana prasīja grēcinieku dzīvību. Visā Universā bija tikai Viens, kas cilvēka labā spēja apmierināt šīs prasības. Tā kā dievišķais likums ir tikpat svēts kā pats Dievs, tad šo pārkāpumu varēja salīdzināt tikai Dievam līdzīga būtne. Tikai Kristus varēja atpirkt kritušo cilvēku no likuma lāsta un atkal saskaņot ar Debesīm. Kristum vajadzēja uzņemties grēka vainu un kaunu, bet grēks svētajam Dievam ir tik pretīgs, ka līdz ar to tas šķirtu Tēvu no Dēla. Lai glābtu kritušo cilti, Kristus bija gatavs nolaisties visos posta dziļumos." (Ellen G. White, Signs of the times, 4th November 1908, "When sin entered", skatīt arī "Sentēvi un Pravieši" 4. nod. "Atpestīšanas plāns" (63. lpp.org.)

Trīspadsmit gadus agrāk Elena Vaita sacīja: ... - "Dieva Dēla pazemošana tika iekļauta Dieva plānā parādīt dievišķo gudrību kritušajiem cilvēkiem. Tikai Dievišķais, apvienojies ar cilvēci, varēja sasniegt cilvēci un dot garīgu dzīvi tiem, kas bija "miruši noziegumos un grēkos". (Ellen G. White, Sabbath School Worker. 1st November 1895, "The Divine Character Exemplified in Christ")

Cilvēce viena pati nevarēja samaksāt mūsu izpiršanas cenu. Tikai dievišķā cilvēka nāve to varēja garantēt. Tas ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc Trīsvienības doktrīnas teoloģija ir kļūdaina. Protams, nav tā, kā SDA kalpotājs man teica (sk. iepriekš), ka viss, kas vajadzīgs grēka izpiršanai, ir cilvēku upuris. Viss iepriekš minētais atbilst tikai tam, ko Elena Vaita teica savā grāmatā "Agrīnie Raksti". Tas ir tad, kad zem apakšvirsraksta "Atpestīšanas plāns" viņa rakstīja: ... - "Eņģeļi zemojās pie Viņa kājām un piedāvājās atdot savu dzīvību, bet Jēzus sacīja, ka vienīgi Viņš, ejot nāvē, var izglābt daudzus, turpretī neviena eņģeļa dzīvība nav pietiekoša, lai nolīdzinātu šo parādu. Kā izpirkuma maksu par cilvēku Tēvs var pieņemt vienīgi Viņa pienesto upuri." (Ellen G. White, Early Writings, Spiritual Gifts, Page 150, 1882)

Gadu pēc grāmatas "Laikmetu Ilgas" publicēšanas viņa rakstīja: ... - "Cilvēka grēku izpestīs tikai Kristus dzīvība. Viņam ir jāatjauno cilvēks, nostādot izdevīgā stāvoklī visus tos, kas ticēs Viņam kā personīgam Pestītājam." (Ellen G. White, Signs of the Times, 15th November 1899, "The Law Revealed in Christ")

Vēlāk viņa rakstīja, ka Kristus apstiprināja Sevi kā cilvēces Glābējs: ... - "Dieva Dēls ar prieku pieņēma darbu, kļūstot par cilvēka aizstājēju un galvotāju, lai izglābtu viņu no grēka un aicinātu viņu no pārkāpumiem uz paklausību. Viņš apņēma pieņemt cilvēka dabu un stāvēt cilvēces priekšgalā, lai apmierinātu visas pretenzijas, kas izvirzītas pret viņiem kā pret cilvēkiem, kuri ir sasaistīti grēka verdzībā. Caur šo Dieva dāvanu pasaulei cilvēkam ir dotas visas iespējas iepazīt Dievu un Viņa valdības likumus." (Turpat)

Ievērojiet, kurš ir uzņēmies pienākumu atpestīt cilvēci no grēka. Tas bija dievišķais Dieva Dēls. Tad viņa teica: ... - "Patiesība pie cilvēka var nonākt tikai caur Kristu, jo Viņš bija neredzamā Dieva attēls. Viņš personificēja Tēva spēku un godību, un dievišķais paraksts bija visos Viņa vārdos un darbos." (Turpat)

Šie vārdi nekādā ziņā nevar atsaukties uz iemiesoto Kristu - cilvēku Kristu Jēzu. Tas attiecās uz dievišķo Dieva Dēlu pirms iemiesošanās.

Ņemot vērā visu iepriekš teikto, es lūdzu visus, kas pievienojas Trīsvienības mācībai, to paturēt prātā. Kam šī pasaule ir parādā savu izpiršanu? Kam piedotais grēcinieks ir parādā savu pestīšanu? Ja dievišķā persona nemira Golgātā, tad es esmu parādā savu pestīšanu un uzticību personai, kura nebija dievišķa. Lai kurš tas arī būtu, kas nomira Golgātā, Viņš tika sodīts par grēku. Lai kurš tas arī būtu, kas gāja bojā Golgātā, Viņš izdarīja izpiršanu. Mums noteikti ir jāpārdomā šīs lietas.

Nopietnas sekas netiek ņemtas vērā.

Kā jau iepriekš teikts piektajā nodaļā, šo identitātes problēmu sekas, kas tika pieminētas šajā un iepriekšējā nodaļā, es nekad neesmu redzējis, ka Trinitārā SDA teoloģija uz tām īpaši atsauktos, bet tieši šīs sekas ir pats iemesls tam, kāpēc SDA ir radusies anti-trinitārā kustība. Mēs, iespējams, esam nonākuši šajā strīdā tādā stadijā, kad mūsu Baznīcas vadītājiem vajadzētu risināt šos jautājumus. Ja tas tiktu izdarīts, ir pilnīgi iespējams, ka tas palīdzētu mazināt daudzus tagad modē esošos pārpratumus par to, kam SDA patiesībā vajadzētu ticēt. Tad katrs šo debašu dalībnieks precīzi zinās, kur viņš atrodas. SDA vadītāji un teologi, lūdzu, uztveriet šo piezīmi ļoti nopietni.

Trīspadsmitajā nodaļā mēs apsvērsim sekas, kādas notiktu, ja Kristus grēkotu.

Trīspadsmitā nodaļa.

Evanģēlija spēks. (Bezgalīgs risks, bezgalīgs upuris, bezgalīga mīlestība). Turpinājums sekos...